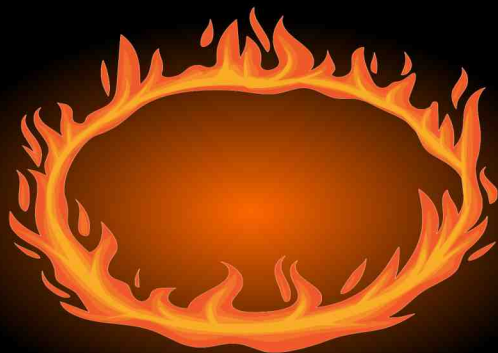

Gorkić Taradi

Pravna vjerna daruj mi Gospodine

Gorkić Taradi

Pakao vječni daruj im Gospodine

Grafička priprema, ilustracije i naslovnica
Goran Radiković

Tisak
Booksfactory

ISBN 978-953-8531-00-2

PREDGOVOR

Dragi čitatelji,

dobrodošli u knjigu koja će vas nasmijati, ali i povesti na putovanje kroz različite emocije. Ova zbirka priča, pjesama i aforizama nosi intrigantan naslov koji je sam iznikao iz jedne priče koja je isplivala iz mora licemjerja. Kroz 20 smiješnih priča, bacit ćemo se u svijet humora s ciljem da vam izmamimo osmijeh i možda čak i suzu od smijeha. Smijeh je lijek, kažu, ali ponekad moramo skrenuti i prema ozbiljnim temama kako bismo bolje razumjeli svijet oko nas.

Dakle upozorenje: unutar ovih stranica skriva se i 5 sumornih i tužnih priča. Istina, one su u manjini, ali kao što i u stvarnom životu manjina odlučuje o životu većine tako je i ovdje priča iz manjine odlučila naslov knjige.

Nemojte se iznenaditi ako naletite na suze koje nisu samo od smijeha, jer život često igra na sve tipke emocija.

Naslov knjige, poput sjemena koje donosi žetvu raznolikosti, proizlazi iz priče o licemjerju svećenstva, Crkve, ali i samog čovjeka iz naroda. Vjernici bi se trebali pripremiti na vođenje borbe između propovijedanja o siromaštvu i stvarnosti života iza zlatnih vrata crkvenih dvorana. Propovijedati siromaštvo i skromnost, a živjeti u izobilju i grijehu nešto je što meni nikako ne može biti razumno i shvatljivo.

Također, razlika je između domovine i Domovine pa tako i branitelja i onih koji lažju uživaju njihove povlastice. Domoljublje nema svoju cijenu i to znaju svi pravi branitelji.

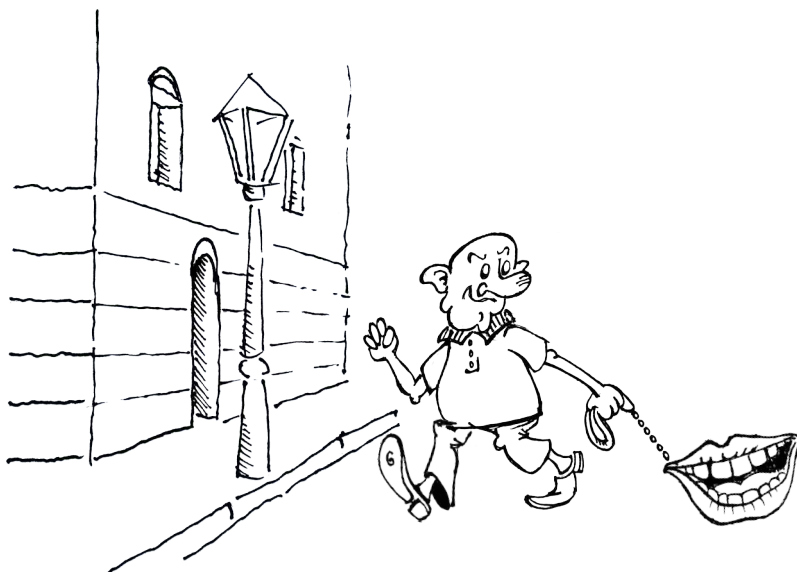
U poglavlju pak "Priče bez honorara," moji gosti Katarina Herman, Suzana Martinuš i Goran Radiković, također amaterski autori, dali su izuzetan doprinos svojim jedinstvenim i strastvenim pričama i poezijom. Njihovi radovi donose svježinu i raznolikost, obogaćujući ovu knjigu na poseban način.

Uživajte u ovoj neobičnoj mješavini humora i ozbiljnosti, jer ponekad je smijeh najbolji način suočavanja s teškim temama. Sjetite se, i kad je život tužan, ponekad je najbolje pogledati ga kroz prizmu smijeha.

S ljubavlju, Vaš autor

Gorkić Taradi

Prolazimo tako gradom moj osmijeh i ja

Bog šmrklji i kopanja nosa

Rod je bio ljut! O, kako je bio ljut! A nije dobro kad je bog ljut! Njemu, Rodu, bogu zemljoradnje, u posao i nadležnost počeo se miješati nekakav samoprozvani bog šmrklji i kopanja nosa!

Kao prvo, između ostaloga, on je i bog zemljoradnje pa je logično da je i bog kopanja jer svatko zna da u zemljoradnji treba i kopati.

Kao drugo, on kao bog zemljoradnje bog je i gnojiva jer svatko zna da zemlju treba gnojiti za veću plodnost!

I kao treće, otkud se uopće stvorio taj tzv. bog šmrkljalja i kopanja nosa? Tko su mu tata i mama da ih podsjeti tko je tu bog i to još onaj glavni bog, ne samo bog zemljoradnje nego i bog stvaranja i plodnosti.

Hodao je tako Rod amo-tamo, ljut i gundao sebi u bradu pa vikao pa opet gundao uz ljutito mlataranje rukama. Njegova žena, Rožanica, se smješkala i s ljubavlju promatrala svog ljutitog supruga.

Rode! – zazvala ga je no on je nije čuo zaokupljen svojim prigovaranjem.

Rooooode! – povikala je.

Rod zastane i pogleda je te s puno ljubavi odgovori: Da, draga?

- Jesi li ti bog stvaranja?
- Jesam!
- Jesam li ja ona koja daje život?
- Jesi!

Vidiš, tog malog boga šmrklji i kopanja nosa ti si stvorio, a ja sam mu podarila život! – smireno, toplim, umirujućim glasom objasni mu Rožanica.

Ali, ali zašto? Ne razumijem! – smeteno će Rod, bog zemljoradnje.

Da ti objasnim! – nježno je nastavila Rožanica.

Znaš da kad ljudi obrađuju zemlju sa sobom vode i djecu. Veća djeca mogu pomoći roditeljima u obrađivanju zemlje no i manja bi to htjela, ali su jednostavno premala da to fizički mogu i teško je zadržati njihovu koncentriranost. Nesvjesno si stvorio malog boga šmrklji i kopanja nosa da zaokupiš djecu dok roditelji obrađuju zemlju, a ja sam mu svjesno dala život! On je također malo dijete koje uči ljudsku djecu da dok kopaju nos i onako važno izvlače „blago“ iz njega uče da se kopanjem dobiva neki plod, a dok im cure zeleni šmrklji iz nosa ispuhaju ih u zemlju uče da zemlju treba gnojiti.

Taj mali bog šmrklji i kopanja nosa uvijek će biti mali i uvijek će tome podučavati djecu, ne i odrasle. Ljudska djeca kad odrastu više neće kopati nos, osim ako možda ne ostane malo djeteta u njima samima. Kao što vidiš, taj mali bog šmrklji i kopanja nosa tvoj je mali i vrijedan

pomoćnik!

Dobro, dobro! Uvjerila si me, shvatio sam! – pomirljivo će bog Rod te ipak postavi svoj uvjet: Ali budući da je mali ne može biti bog!

Pa da onda bude božić jer je mali? – uzvratí Rožanica.

Ne! Oni novovjernici imaju Božić, ne želim da dođe do zabune! Znam! On će biti mali bogec, bogec šmrklji i kopanja nosa i zvat će se Cincrlin! – zaključi bog Rod. I od tog dana, kad vidite šmrkljivo dijete, znate da je bogec mali!

Dojčsnaha

Mjesto radnje: pansionski restoran negdje na sjeveru Hrvatske

Konobar: Dobro večer, želite li nešto za piće?

Ona: Ja ću oranžadu, djeca će sok!

Konobar okrenuvši se prema djeci: Koji sok želite? Gazirani, negazirani?

Ona: Möchtest du Fanta oder Apfelsaft?

Konobar: Wir haben noch...

Ona: A oni govore samo njemački, budem se ja dogovorila s njima!

Konobar, okrenuvši se mužu zaključivši logično da je on ili Austrijanac ili Nijemac: Und was möchten Sie trinken?

Ona, prije nego što je on uopće uspio progovoriti: Budite malo strpljivi, budem Vam ja sve prevela, samo po redu!

Konobar: Oprostite gospođo, mislio sam samo gospodinu ponuditi piće dok se Vi s djecom dogovorite koji će sok!

Ona: Ja, ja, ali oni govore samo njemački, ne razumiju Vas!

Konobar: Njemački jezik je jedan od tri koje govorim...

Ona: Ja, ja, ali Vi govorite samo par riječi! Ja sam već pet godina u Njemačkoj! Ja znam njemački kao prava Njemica!

On, ne razumjevši razgovor konobara i nje, ali razumjevši pitanje konobara: Ich hätte gerne ein Bier, gibt es hier lokales?

Konobar automatski: Aber natürlich. wir haben ŠČ Bier, Ale-Bier aus einer lokalen Brauerei...

Ona na rubu živčanog ispada: On bi pivo, neko lokalno ako ima!

Konobar: Predložio sam gospodinu ŠČ pivo, ale pivo lokalne pivovare.

Ona: A što to znači – ale?

Konobar: Evo zna gospodin kakvo je to ale pivo...

Ona: Ja, ja, ali recite meni da mu ja mogu prevesti...

On upada: Ja, ich werde dieses Bier probieren!

Ona, još nesigurna je li doživjela živčani slom ili nije djeci: Und? Fanta, Apfelsaft?

Jedno od djece: Ich möchte Spezi!

Ona djetetu: Was ist Spezi? Das haben sie hier nicht!

Konobar: Doch! Fanta und Coca Cola zusammen!

Ona: Dobro dajte im to, a meni samo čašu vode iz pipe!

Konobar: Oprostite, ne razumijem što je to pipa, ali imam negaziranu vodu u boci od 0,33 l ili 0,75 l, koju želite?

Ona ne odgovara, živčani slom!

Legenda o Konobaru s olovkom

U mirnom kutku Gradske kavane, gdje se svakodnevno ljudi sastaju kako bi razgovarali o svakodnevnim događanjima, ali i mračnim, političkim ili ljubavnim tajnama, sjedi stariji, puniji muškarac. Iako uvijek nasmiješen, danas je bio ozbiljna, skoro namrgođena lica.

Ovaj neobičan lik poznat je po svojoj sklonosti ka humoru, pisanju, blogiranju, tiktokiranju i općenito bavljenju raznim oblicima stvaralaštva i uvijek je ponosno za sebe isticao da je freak (ili možda sociopat s karakteristikama psihopata).

Naime, poznat je po svojoj poštapalici *Gorkić je govorio!*, ali i aliasu *Konobar s olovkom*. On doista jeste konobar no olovka mu ne služi za primanje narudžbi već kao oružje za nizanje riječi kojima napada, ruga se, kritizira, ali i nasmijava.

„Što je to s tobom?“ - upita ga konobar s kojim je nekad zajedno radio.

„Legenda sam, prijatelju!“ - odgovori Konobar s olovkom s dozom ironije u glasu.

„Legenda? Pa i jesi!“ – odgovori mu prijatelj-konobar.

„Aha, ljudi me zovu legendom. Blogger, tiktoker, pisac... sve u jednom!“ - ponosno-ljutito će Konobar s olovkom. „Što je u tome loše što su te prozvali legendom?“ –

postavi opet pitanje prijatelj-konobar.

„Donesi mi molim te moj irish cappuccino, uzmi i sebi piće pa ti na brzaka ispričam što je u tome loše!“ – rezignirano će Konobar s olovkom.

Prijatelj-konobar ga s nevjericom pogleda i ode po piće, ali Konobar s olovkom nije imao vremena za gubljenje. Brže-bolje izvadi svoj mobitel i počne snimati TikTok video na temu *Tko tebe jezikom, ti njega perom!*

„Vidi, ovako piše legenda!“ – pokaže najnoviji TikTok video Konobar s olovkom prijatelju-konobaru i krene objašnjavati.

„Legenda je prastarog postanka, djelomično se poklapa s mitom i proizlazi iz težnje da se činjenična građa, historijska tradicija ili prvotni oblik nekog prikaza preobrazi i obogati sadržajima fantazijsko-emocionalne vrijednosti. Legenda je u srednjem vijeku najčešće bio životopis nekog sveca“, objašnjavao je Konobar s olovkom prijatelju-konobaru značenje pojma legenda, „a ja nisam nikakva povijest niti sam nekakav svetac, Znaš da sam ateista? Ne želim ja biti povijest, nisam ja još za povijest, još mogu bosti svojom olovkom, mislim svojim perom, kužiš?“

Konobar s olovkom otpije gutljaj svog omiljenog irish cappuccina i zaključi:

„Živote, nemoj me i dalje prejako jebati da ne postanem čangrizavi starac.

Dovoljno je što sam čangrizav!“

Omekšivač za glavu

Moja kosa raste kao da je programirana; ništa na sredini glave, a onda postepeno sve gušće prema ušima i zatiljku, raste takvom ujednačenom brzinom da mogu na šišanje, neću reći svakih mjesec dana jer mjeseci šaroliki, od 28 do 31 dan, nego svakih 30 dana pa eto recimo u veljači uopće ne moram, a u siječnju, ožujku, svibnju, srpnju, kolovozu, listopadu i prosincu mogu i dvaput. Zašto? Pa zato što ti mjeseci imaju 31 dan, a ja se mogu programirano šišati svakih 30 dana (ako me škola išta naučila, onda je to koliko koji mjesec ima dana što se pokazalo najkorisnijim u izračunavanju dana do sljedeće plaće).

I tako i ovaj put sjedim kod frizerke, sve ozbiljan kao da čekam suđenje, a ona se već vrti oko mene s onim škarama kao mačka oko vruće kaše. Priznajem, imam kosu koja bi mogla probiti čelik, i to joj je zadavalo prilične muke. Nakon što je shvatila da će se s mojom kosom morati boriti kao s hordom divljih zvijeri, izustila je onu čuvenu rečenicu: "Mislim da je vrijeme da uzmemo mašinicu."

Ja sam, naravno, pristao, jer sam ionako bio u strahu da će mi pri sljedećem koraku proslijediti račun za nove škare. I tako je krenula operacija "Rat protiv kose" s moje strane, dok se frizerka uhvatila u koštac s kosom kao pravi vitez u bitci.

Dok smo se tako borili, frizerka me upitala: "Koristite li regenerator?"

A ja, u svojoj beskrajnoj mudrosti, odgovorim: "Ma da, naravno, koristim omekšivač za glavu!"

Frizerkino lice dobilo je prvo izraz zbunjenosti kakav vjerojatno nije imala ni kad je prvi put uzela škare u ruke. Pokušavala je očito shvatiti je li to neka nova, tajna formula za mekoću kose koja se prodaje na crnom tržištu, a zatim je uzela četku, zveknula me njome po glavi i mirno izjavila: "Pa glava Vam uopće nije meka!"

Oboje smo prasnuli u smijeh, mašinicu se obračunala s mojom kosom i ja sam izašao iz salona s frizurom koja i nije izgledala kao da je upravo pretrpjela rat jer, kako mi je objasnila frizerka, ta frizura se zove „3 mm s mašinicom“.

Lažna nevinost pедера Marka

U jednom malom gradskom restoranu, gdje su se ljudi obično okupljali radi brzog ručka ili opuštenih večera, odvijala se jedna zanimljiva situacija.

Mladi peder po imenu Marko i stariji sugar daddy po imenu Željko sjedili su za stolom, uživajući u svom obroku. Marko je bio raskošno odjeven, s modnim izričajem koji je vrištao "mladost i strast", dok je Željko blistao u svom klasičnom odijelu, izgledajući kao da je upravo ispao iz financijskog časopisa za starije uspješne muškarce.

Posluživao ih je konobar Goran koji je imao dovoljno posluženih stolova iza sebe da bi vrlo brzo shvatio tko tu koga za tim stolom no to ga nije smetalo jer ruku na srce, konobari vole napojnicu, a još jednom ruku na srce, gayevi su odlični gosti i ostavljaju dobre napojnice. No danas će Goran naučiti još nešto o gostima gayevima što nije znao, a to je da među njima ima i pедера.

Večera se sastojala od sljedova koji su fricali afrodizijacima.

Za predjelo klasični afrodizijak; ostrige poslužene svježe s malo limuna.

Glavno jelo grilani losos, bogat omega-3 masnim kiselinama koje poboljšavaju cirkulaciju i potiču osjećaj zadovoljstva, poslužen s blagim umakom od limuna i maslinovog ulja.

Još jedan klasik afrodizijaka - jastog. Iako može biti pripremljen na različite načine ovaj put lagano kuhan u bijelom vinu, kako bi se naglasila njegova prirodna slast. Avokado salata bogata vitaminima E i B6 koji povećavaju energiju i potiču libido, ukrašena cherry rajčicama i laganim preljevom od maslinovog ulja i limunovog soka.

Za desert čokoladna fondan torta jer čokolada je možda najpoznatiji afrodizijak od svih. Ova topla, čokoladna torta s tekućim srednjim dijelom će definitivno zadovoljiti mladog pедера i sugar daddyja te osloboditi endorfine.

Ključno za romantičnu večeru je crveno vino, naravno uz umjerenu konzumaciju koje može poboljšati cirkulaciju i potaknuti osjećaj opuštenosti.

Uglavnom Goran si je cijelu večeru dao truda oko njih, posluživao s maksimalnom pažnjom minimalno se zadržavajući kod stola kako bi uživali u vlastitom društvu, a kada je došlo vrijeme da krenu na sljedeću točku druženja sugar daddy Željko je, naravno, platio račun, ostavivši vrlo prikladnu napojnicu za Gorana koji ih je uz širok osmijeh ispratio iz restorana.

Dok je Goran odlazio do šanka po poslužavnik da počisti stol vratio se peder Marko koji je, vrlo prikladno, zaboravio upaljač na stolu i usput bez oklijevanja pokupio novčanicu koju je Željko ostavio kao napojnicu Goranu.

Goran se okrenuo upravo na vrijeme da vidi Markovu brzu ruku u akciji, njegove oči su se raširile od iznenađenja, a zatim se zaledile u iznenađeno-razočarani pogled dok je gledao kako Marko s nevinošću u očima odlazi s njegovom napojnicom.

Goran je samo automatski kimnuo glavom, još uvijek pokušavajući shvatiti što se upravo dogodilo. Kao da je upravo svjedočio nekoj bizarnoj scenskoj predstavi.

Ostao je stajati, dižući ruke u zrak kao znak predaje. "Tako je to", promrmeljao je, "samo još jedan običan dan u životu konobara."

A zatim je kroz glavu prošla i jedna PS misao: „Pa valjda će stari uživati kraj ovog pедера!“

Neka pati koga smeta

Nakon točno godinu dana provedenih za laptopom, sedam prepravaka, jedne lekture i jedne korekture te 3 već objavljene knjige, hrvatski pisac Ognjen Vatreновиć uputio se u Narodnu knjižnicu Hrvatska gdje mu je priređena još jedna veličanstvena promocije knjige, nalik onoj iz 2018. godine, kada je imao svoju treću promociju..

Deseci i deseci poklonika kulture i knjige okupilo se u središnjoj prostoriji Narodne knjižnice oboružano mobitelima ne bi li uspjeli uhvatiti selfie s ove povijesne promocije i svakakvim olovkama ne bi li se dočepali autograma omiljenog pisca. Svi su imali na sebi neki oker odjevni predmet i detalj, simbol i omiljenu boju Ognjena Vatreновиća.

Promociju je, uz oduševljenje više desetaka prisutnih, otvorio Mješoviti zbor „Čarobna knjiga“ izvedbom Himne o knjigama, a zatim su na središnji podij redom prozivani recenzenti, lektori, nakladnik no najviše ovacija dobio je, naravno, sam autor!

„Uvjeren sam da će u budućnosti Hrvatska biti svjetski kulturni prvak u promocijama! Ova povijesna četvrta promocija, poslije povijesne treće i povijesne druge promocije te povijesne prve promocije na kojoj sam se predstavio publici, dokaz je da mi sami stvaramo povijest i nama je svako slovo, svaka riječ, svaka rečenica povijesna!“, kazao je Ognjen Vatreновиć pred više desetaka poklonika kulture i dobre knjige koji su ga

svjesno dočekali da mu čestitaju na njegovom uspjehu i promociji četvrte knjige u Narodnoj knjižnici Hrvatske.

A da bi ova povijesna promocija završila povijesno, na kraju se na podij popeo popularni nacionalni pjevač Đura Štenglić i izveo splet poznatih opernih arija. Za zadnju pjesmu, obradu „Književne balade“ pridružio mu se i band Virtuozi s povijesnim nastupom na cimbalu, bugariji i bajsu. U trans nije palo samo nekoliko desetaka fanatičnih poklonika knjige već i sam autor koji, iako nije baš sa sluhom na ti, nije se libio zapjevati iz sveg glasa.

Nesumnjivo, povijesna promocija i povijesni trenutak novije i starije povijesti!

Jedna od onih obitelji

U malom dvosobnom stanu živjela je obitelj Marković. Mama Ivana, tata Ivan i njihove dvije kćeri, Maja i Ana. Stan je bio ugodan, ali svako jutro postajao je poprište nevjerojatne borbe za WC-om.

Jutro je započinjalo uzvicima iz kreveta: "Danas sam prva na redu za WC!" Maja, starija kćerka, uvijek je željela biti prva, jer je imala neobjašnjivu potrebu čeprkati po svom ružičastom ružu za usne i isprobavati sve nijanse maskare prije škole.

No, Ana, mlađa sestra, nije bila spremna odustati od svojeg mjesta na vrhu WC ljestvice. Ona je imala svoje rituale prije odlaska u školu, uključujući i precizno nanošenje nekoliko slojeva dezodoransa kako bi se suprotstavila svim nepredviđenim izazovima sedmog razreda.

Tata Ivan, inače miran čovjek, uvijek bi se našao između ratujućih kćeri, pokušavajući završiti svoju jutarnju rutinu. No njegov najveći neprijatelj da bude mirotvorac oko WC-a bio je baš WC. Taj WC, točnije, miris koji bi tata ostavljao iza sebe, postao je stvar legendi u obitelji Marković.

Jednog jutra, kada je svađa dostigla vrhunac, mama Ivana donijela je radikalan prijedlog. "Zašto ne bismo imali raspored? Redoslijed korištenja WC-a? Tako ćemo svi znati tko je sljedeći, i nitko neće zakasniti na posao ili u školu."

Maja i Ana su se srdito složile uvjerene da će ovo riješiti sve njihove probleme. Tata Ivan je skeptično pristao, nadajući se da će barem malo ublažiti jutarnji kaos.

Raspored je bio obješen na frižider i svako jutro počelo bi veliko proučavanje tko je na redu. No stvari nisu išle glatko kao što su planirali.

Vrlo brzo je stigao dan kad je Maja bila previše zauzeta pravljenjem savršenog repa i zaboravila je svoj termin. Ana je bila uvjerena da je na redu, i dok su se svađale, tata Ivan je pobjegao na WC kako bi izbjegao kaos. Međutim, nije mogao pobjeći od činjenice da je opet ostavio svoj jedinstven miris.

"Opet ti, tata!" zavikala je Ana, otvarajući prozor kako bi izbacila zračni napad.

Svi su na kraju završili u smijehu, shvativši da raspored nije rješenje. Odlučili su jednostavno biti fleksibilniji, a WC je postao zona tolerancije. S vremenom su naučili cijeniti svoje različitosti i način na koji svatko od njih obavlja jutarnje rituale.

I tako je obitelj Marković nastavila živjeti u svom malom stanu s jutrima ispunjenim smijehom i ljubavlju (i mirisima), bez obzira na to tko je bio prvi na redu za WC. Oni su zapravo imali vrlo, blago je reći, jedinstven život i originalne događaje u životu. Oni su bili ona obitelj uz koju se uvijek zalijepe potpuno neočekivane situacije.

Tako su jednom odlučili prošetati do najbolje

slastičarnice u gradu kako bi uživali u osvježavajućem sladoledu. Mama Ivana, tata Ivan, te njihove kćeri Maja i Ana, veselo su zakoračili prema čarobnom svijetu slatkih užitaka.

Kada su stigli, pred njima se otvorio prizor kao iz bajke - vitrine pune šarenih sladoleda u raznim okusima, od vanilije do egzotičnih voćnih mješavina. Svako od njih odlučilo se za jednu kuglu, jer su, kako su zaključili, taman su imali dovoljno mjesta u svojim želucima za toliko slatkog užitka.

Naručivanje sladoleda započelo je s Anom, koja je odabrala jagodu, svoj omiljeni okus. Konobar, mladić sa šarmantnim osmijehom, pažljivo je stvorio savršenu kuglu i pružio joj je s osmijehom. Ana je bila presretna i uzela prvi zalogaj, uživajući u slatkoći.

Zatim je došao red na Maju, koja je birala čokoladu. Konobar je s jednakom pažnjom stvorio drugu kuglu i pružio joj je, a Maja je s osmijehom uzela sladoled, veselo komentirajući kako je to najbolja čokolada koju je ikad probala.

Međutim, kada je došao trenutak za tatu Ivana i mamu Ivanu, konobar je postao nesiguran. Pogledao ih je s neobičnim osmijehom i upitao: "Kome ću sljedećem dati, tati ili mami?"

Maja i Ana, nesvjesne dvosmislenosti pitanja, odmah su uglas odgovorile, "Mami!" Konobar se zacrvenio, shvaćajući kako se njegovo pitanje moglo protumačiti,

dok je tata Ivan prasnuo u smijeh. Mama Ivana samo je razrogačila oči, a zatim se nasmijala zajedno s ostatkom obitelji, mada istini na volju, Maja i Ana su se nasmijale u jednoj lančanoj reakciji smijeha iako su bile premlade da shvate dvosmislenost pitanja.

Konobar, pokušavajući se ispraviti, brže-bolje je dao tati Ivanu kuglu sladoleda od vanilije. Tata Ivan, još uvijek smijući se, uzeo je svoj sladoled i pripomogao konobaru, rekavši: "Nadam se da nisam pregorio s vanilijom!", dok je mama Ivana dodala: „Hoće li ostati nešto i za mene?“

Mladi konobar pocrvenio je kao kuhani jastog i mucajući uzvratio neka dozvole da ih počasti na što je mama odgovorila da može samo nju, a ostale ne. Tu se konobar potpuno raspao i nije znao izračunati koliko dođu 3 kuglice sladoleda. Tata je uz smijeh platio ostavivši dovoljno napojnice da si konobar pokrije i trošak mamine kuglice!

Joj kak' je cakana

Darko i Ana su bili pa ne baš tipični bračni par koji je živio u mirnom predgrađu, sa svojim svakodnevnim rutinama i nisu baš puno obraćali pažnju na svoje susjede, pogotovo jer su im neki djelovali malo čudno. Međutim, uvijek su se trudili biti pristojni i ljubazni kad god bi se s njima sreli jer na kraju krajeva, možda su i oni susjedima izgledali čudno.

Naime, Darko i Ana bili su prava nekonvencionalna supružnička ekipa. Oboje su obožavali umjetnost na svakakve načine i nisu se obazirali na stereotipe. Njihova strast prema piercinzima, tetovažama i glazbi svih mogućih i nemogućih žanrova nije ostala nezapažena među susjedima.

Darko je imao prstenje u nosu, obrvama, usnama i čak u jeziku. Susjedi su ga često gledali s očima širom otvorenim kad bi prolazio pored njih. Njegova koža bila je prekrivena tetovažama koje su pričale priče o njegovim avanturama i ljubavi prema glazbi, od tetovaže čudne, ali privlačne simetrične apstrakcije do simbola njegove omiljene rock grupe, bio je živa umjetnička galerija.

Ana je bila jednako nevjerojatna; imala je šarene i neobične tetovaže po cijelom tijelu koje su se često mogle vidjeti kad bi nosila kratke rukave ili suknje. Njezin omiljeni piercing bio je u obrvi, ali nije se zaustavila samo na tome. Njene uši bili su pravo remek-djelo s različitim naušnicama i čudnim dugmetima koje

je sama izrađivala. Susjedi su je često gledali s čuđenjem i pitali se kako je moguće da jedna osoba može nositi toliko šarenih i različitih komada odjeće i nakita.

Što se tiče glazbe, Darko i Ana su bili prava enigma za svoje susjede. Njihov glazbeni ukus bio je toliko eklektičan da bi u jednom trenutku puštali heavy metal, a u sljedećem klasičnu glazbu. Njihovim susjedima je bilo teško shvatiti kako netko može istovremeno voljeti tako raznolike glazbene žanrove.

Ne bi ni bilo čudno ako su, dakle, i oni djelovali pomalo čudno svojim susjedima no opet s druge strane, njihova otvorenost, ljubaznost i jedinstvenost činili su ih posebnim. Susjedi su možda gledali s čuđenjem na njihovu pojavu i stil života, ali su znali da su to ljudi s velikim srcem koji znaju cijeliti umjetnost u svim njenim oblicima. I uvijek su bili pristojni, a to je jedna, ako ne i najvažnija stvar u kvartovskom životu.

Današnji prekrasan jesenji dan Darko i Ana su odlučili iskoristiti za šetnju. Ana je obožavala jesen zbog njene šarolikosti. Darko je bio malo manje oduševljen s jeseni nego Ana jer je za njega jesen prvenstveno bila, istina šareno godišnje doba, ali prvenstveno doba u kojem počinju prehlade. Ipak, jednostavno je morao diviti se jeseni jer se njegova Ana divila jeseni, a Darko je bio, nekome možda izgledom opak frajer no u stvari jedno od najromantičnijih bića na kugli zemaljskoj, nakupina nježnosti i osjećaja o kakvom neke žene cijeli život sanjaju ali nikad uživo upoznaju. Jednostavno, bio je muškarac koji se nikad ne bi ubio kao Romeo da mu je

kojim slučajem bila uskraćena Anina ljubav jer bi smrt bila prejednostavan izlaz i odustajanje od ljubavi koju on osjeća svim svojim srcem, a i nekim tetovažama na tijelu!

Prema njima je, također u laganoj šetnji, dolazila susjeda Mira gurajući dječja kolica. Darko i Ana su dugo mislili da je Mira stara usidjelica dok u jednoj tipičnoj kvartovskoj trač partiji nisu saznali da ima sina Josipa koji živi negdje vani. Izgleda da je sad došao u posjetu mami kako bi joj, očito, pokazao unuča, a baka k'o baka, otišla odmah u šetnju da se šepuri svojim unučetom.

Darko (gledajući prema Miri): Ana, pogledaj, susjeda Mira gura kolica! Mislim da ima unuča!

Ana (zainteresirano): Oh, stvarno? Kako slatko! Hoćemo li ih pozdraviti?

Darko: Naravno!

Prilaze Miri i uglas će: Dobar dan, susjeda Mira! Kako je vaše unuča?

Mira (s osmijehom na licu): Dobar dan, Darko i Ana! Unuča je sjajno, hvala na pitanju. Još uvijek je živahno kao i uvijek.

Ana se nagne nad kolica i oduševljeno procvrkuće (ne koncentriravši se još u unutrašnjost kolica): Joj, kak' cakana beba!

A iz kolica se u tom trenutku oglasi „beba“: Mijauuuuuuu!

Darko i Ana se, kao svaki pravi nerazdvojni par koji se sporazumijeva besprijekornom telepatijom širom raširenih očiju fokusirao na unutrašnjost kolica gdje je ležala očito dobro njegovana crna mačka s predivnim zelenim mačjim očima.

Mira (raznježenim glasom): Ma tko se to meni probudio? Je li Maza gladna? Idemo sad doma papati!

Ana (nedefinirano je li zabrinutim ili zabezeknutim tonom): Oh, jesmo li je mi probudili?

Mira (s nasmijanim očima): Ma ne, sad joj je uobičajeno vrijeme za papicu, zato smo i krenuli doma. Bude se napapala, a onda ćemo na Skype nazvati Josipa i malog Pericu pa nek' Perica i Maza malo guguću jedan drugome.

Ana (smijulji se pa pomalo ironično): Neka, neka! Očito su Perica i Maza jako, jako bliski!

Darko (pokušavajući suzdržati smijeh): Pa, Maza i Perica će zasigurno imati jedinstvenu vezu!

Mira (razdragano): Da, definitivno! Mačke i djeca, uvijek se nekako razumiju, zar ne?

Ana (sad već sa širokim osmijehom): Izgleda tako! Maza sigurno već jedva čeka taj Skype poziv!

Mira (s bljeskom u očima): Oh, da! Bit će opet oboje sigurno jako nestašno! Uvijek su!

Mačka Maza iz kolica, čini se, složila se s tom izjavom jer je počela mrmljati i prebirati šapicama, kao da se priprema za Skype poziv.

Darko (gledajući prema mački): Pa, čini se da je Maza vrlo uzbuđena zbog ovog nadolazećeg susreta s Pericom!

Mira (smijući se): Da, Maza je prava društvena maca. Možda će naučiti par trikova od Perice!

Darko i Ana pozdravili su se Mirom i „unučedom“ Mazom te nastavili šetnju. Nakon par koraka Darko izvali: A da si nabavimo jednu takvu bebicu?

Ana mu odgovori vragolastim glasom: A da mi večeras pokušamo napraviti svoju bebicu?

Darko ju je samo okrenuo za 180° i ubrzanim korakom poveo prema kući.

Dragi, uzmi salatu

Blagodat bifea (ilitiga po domaćem švedskog stola) je da se sami poslužite s onim što želite i koliko želite. Možete isprobati baš sve izloženo i sve ono što volite! I želite! Naravno, pod budnim ženinim okom ako ste u braku!

Reklama o bogatom švedskom stolu navela je Zorana, novopečenog muža, da brzo i bez rasprave pristane na prijedlog svoje novopečene supruge, blistajuće Jelene da odu na odmor u „Martinov kutak“.

Mala greška kod Zorana je bila što je na reklami uočio i pročitao samo naslov, ne i opis.

A opis je govorio o healthiness resortu koji se nalazi u oazi mira, 27 hektara netaknute prirode koja oduzima dah, slikovitim brežuljcima vinograda, voćnjaka, kao i nestašnim jelenima, resort poznat po idiličnom i zdravom prirodnom okruženju.

A takva je bila i ponuda: svi proizvodi s domaćih OPG-ova koji su okruživali resort; domaća jaja, med, mlijeko, sirevi, vrhnje, povrće...proizvodi iz ekološkog uzgoja dopremeni svako jutro u resort kako bi svježiji bili pripremljeni gostima.

Nije to pisalo malim slovima nego si Zoran nije dao vremena pročitati opis. Nije pročitao dio o antioksidativnim pićima, punjenju tijela dozom negativnih iona koji će se pobrinuti za hidrataciju i

ravnotežu pH vrijednosti njegove krvi.

Upravo taj opis je bio presuđujući zašto je Jelena odabrala resort „Martinov kutak“. Zaključila je da njihov brak mora biti zdrav, a da bi bio zdrav mora se voditi zdrav život. Zdrav život znači, između ostalog, zdravu prehranu koja pak daje vitalnost - vitalnost na svim područjima, svakodnevnim, sportskim, ali i onim najintimnijim!

Zoran i Jelena stigli su u resort u kasno poslijepodne. Nakon ranijeg buđenja i nešto dužeg puta ipak nisu htjeli odmoriti od puta poslijepodnevnim drijemanjem nego posjetom termomineralnim bazenima. Malo bazena, malo izležavanja na ležaljci, pa malo jacuzzija, saune i onda masaža iscrpili su ih i na večeru su došli među prvim gostima.

Jelena je odlučila da će joj večera biti vegetarijanska od namirnica dobivenih biodinamičkim uzgojem. To nimalo nije značilo da će joj večera biti skromna jer ju privukao izbor juha, predjela, glavnih jela, ali i vrlo primamljivih deserata. Posebno su joj u oko upale kremšnite od narančastog i ljubičastog batata, a ona torta od sira je doslovce vikala „Uzmi me! Uzmi me!“

Zoran, ohrabren time što Jelena nije očito obraćala pažnju na količinu i sam je napunio tanjur, točnije dva, mirišljivom pečenkom, fileom lososa, pa još drugom pečenkom, ali da, po vlastitom razmišljanju, ne odskače previše od Jelene za prilog je uzeo samo povrće: domaće mahune, dinstani grašak, tikvice i baby

mrkvicu.

No napravio je katastrofalnu pogrešku koju ga je Jelena odmah smireno navela da je ispravi!

Nisi uzeo salatu? – upitala ga je pomalo začuđeno!

Nisam, pa imam povrće! – odgovorio je zbunjeno pokazujući prstom na mahune, grašak, tikvice i baby mrkvu na svojim tanjurima.

Samo uzmi salatu, evo recimo radič, pun je željeza, vidi se da je iz domaćeg vrta, a i iz bio uzgoja je! – odgovorila mu je Jelena produžujući dalje jer nije bilo potrebno da se više zadržava tu. Ni ona ni Zoran, on će odmah za njom čim uzme salatu.

Zoran nije odgovorio ništa, ali je zbunjeno pogledao postarijeg gosta pokraj sebe. Ovaj se samo nasmijao i odgovorio mu: „Friško oženjen očito! Ne brinite, naučit ćete vrlo brzo da brigu o svom zdravlju što uključuje i prehranu prepustite svojoj ženi! Žena uvijek najbolje zna!“

„Pa lijepo je da vodi brigu o meni!“ – osjetio je Zoran bezrazložno potrebu da se brani.

„Naravno, pa to i je poanta braka! Da ona brine o vama!“ – sad već uz jači smijeh odgovori postariji gost, očito s bračnim iskustvom.

„A ne! Mi smo ravnopravni u braku! Radimo oboje sve

kućanske poslove...” – započeo je protunapad Zoran, ali ga je postariji gost ubrzo prekinuo: „Recite, tko je kupio to što imate odjenuto, pa čak ću biti slobodan da kažem i donje rublje koje sad imate na sebi?”

„Oh, kupila je Jelena, moja supruga!” – zabezeknuto odgovori Zoran.

„Vidite, ona brine o Vama!” – smirujućim glasom odgovori postariji gost. „I ne morate brinuti zbog toga! Sve Vam je to prirodna ravnoteža, prirodni ciklus bez kojeg nema opstanka. Važno je, za zdravlje, život, opstanak, da se taj ciklus ne prekine! Budućnost, sretna budućnost ovisi o tome da se prirodni tok životnog procesa poštuje, bude u skladu s prirodnim zakonima! Žena će brinuti o Vama znajući da ćete joj Vi to svojom ljubavlju uzvratiti! To je zakon održivosti braka!” – završio je postariji gost s očitim životnim iskustvom svoj pogled na život, pogledom potražio svoju životnu družicu i kad ju je pronašao obratio joj se umilno: „Što misliš, da uzmem kremšnit u ili tortu od sira”

„Uzmi kremšnit u, ja sam tortu od sira pa ćemo podijeliti!”

Jer, dijeljenje, a ne samo uzimanje je garancija opstanka i sretnog života!

Paklena kuhinja

Patrik je odrastao u malom prigradskom naselju u obitelji koja se bavila raznim zanimanjima, ali sva odreda daleko od bilo kakvog zanimanja vezanog uz ugostiteljstvo i konkretno, još dalje od kuharstva. A Patrik je još kao dijete razmišljao kako je kuhanje magija, a kao tinejdžer, fasciniran svijetom kuhanja, odlučio da bude kuhar.

Uvijek je slobodno vrijeme provodio u kuhinji, promatrajući majku i baku kako spremaju čaroliju od svježih namirnica, nerijetko sugerirajući neke promjene u receptu. Zato roditelji i braća nisu bili previše iznenađeni dok je objavio da želi upisati ugostiteljsku školu, smjer kuharstvo, ali nisu krili razočaranje jer je Patrik bio odličan učenik, inteligentan i nekako su očekivali da će upisati neku školu sa "zvučnijim" zanimanjima. Unatoč očekivanjima obitelji Patrik je odlučio slijediti svoje srce i postati kuhar.

Nakon upisa u ugostiteljsku školu, Patrik je odlučio stvarno uroniti u svijet kuhinje. Praktično iskustvo potražio je u restoranu Frajlica kako bi naučio osnove kuhanja. Došao je do vlasnice restorana i rekao: "Zovem se Patrik, htio bih biti kuhar, krećem u ugostiteljsku školu i volio bih kod vas raditi praksu." Vlasnica restorana, ujedno i šefica kuhinje nakon 30 minuta upoznavanja dala mu je izazov: "Sada lijepo idi doma i dobro razmisli, te dođi kroz par dana ako budeš još uvijek htio biti kuhar."

Patrik se vratio već sutradan i odlučno izjavio: "Hoću biti kuhar!" I krenuli su s praksom, učenjem, kuhanjem... Tri godine obavlja praksu u Frajlici, nikad zakasnio, sluša, radi, pouzdan je... U restoranu je pronašao svoj svijet. Od rezanja povrća do savladavanja složenih tehnika, Patrik je oduvijek bio ambiciozan i gladan znanja. Njegova posvećenost bila je primjetna i nakon završetka prakse i školovanja vlasnica mu nudi petogodišnji ugovor. Ozbiljna stvar, dodatno ga školuju, čak i roditelji supotpisuju ugovor kao garanciju ostanka.

Iako je počeo s jednostavnim zadacima, Patrik nije gubio entuzijazam. Naprotiv, svaki dan donosio je novu energiju i želju za usavršavanjem. Nakon nekoliko godina rada kao pomoćni kuhar, Patrik je doživio prvi veliki izazov. Restoran Frajllica prolazio je kroz teška vremena, a većina osoblja odlučila je napustiti brod koji tone. No, Patrik je odlučio ostati. Bio je uvjeren da će se situacija poboljšati, a njegova strast prema kuhanju nije jenjavala. Došla je korona i Patrik je zajedno vlasnicom i preostalim osobljem živio od 4.000 kn državne plaće. Iako su dani bili teški, ostao je vjeran svojoj viziji! U izazovnim trenucima, koristio je svoje slobodno vrijeme za usavršavanje vještina, eksperimentirajući s novim receptima kod kuće. To je Patrik!

Njegova upornost i predanost nisu prošle nezapaženo, Patrik je preuzimao sve veće odgovornosti u kuhinji. Deset godina rada, učenja, strpljenja i izazova dovelo ga je do trenutka kad je postao chef restorana Frajllica. Njegova kulinarska vizija i inovacije donijele su novi život restoranu, a Patrik je postao prepoznatljivo ime u

gastronomskom svijetu. Njegova priča nije samo o kuhinji, već o strpljenju i vjeri u vlastite snove, o upornosti koja može preoblikovati čak i najizazovnije situacije. Frajljica više nije samo restoran, već mjesto gdje se kuha s ljubavlju, strašću i predanošću, baš onako kako je Patrik oduvijek sanjao.

Kratkoročno planiranje na duge staze

Jadranka je bila djevojka koja je voljela naručivati online, pogotovo s Amazona. Nije odlazila u minus na računu, ali nije uspijevala ni uštedjeti jer bi uvijek na Amazonu naletjela na nešto što je morala imati.

Unatoč svojom okupacijom online shoppingom uspjela je upoznati Nikolu. Prvi spoj je prošao ugodno, drugi još ugodnije dok je treći bio i strastveniji kako to već nalažu društvene norme.

Spoj po spoj i Jadranka i Nikola sve su više znali jedno o drugome, prihvaćali sve mane i vrline onog drugog i ljubav se razvijala punom parom. Jadranka je prihvatila Nikolinu privrženost prema povremenim izlascima s prijateljima koji su često završavali alkoholiziranim stanjem, ali uz komične, nipošto agresivne situacije dok je Nikola prihvatio Jadrankinu sklonost shoppingiranju. I tako je ljubav procvala do one mjere kad mladić klekne pred djevojku i zaprosi je. I jedno i drugo bilo je svjesno da će brak donijeti neke promjene u načine življenja, a pogotovo kad dođu djeca. Zbog djece Nikola je bio spreman ograničiti svoj broj izlazaka s prijateljima i očekivao je i da Jadranka ograniči svoje online shoppingiranje na što je ona, na njegovo veliko zaprepaštenje pristala bez ikakvog oklijevanja.

Kao par koji ima jasne ciljeve u životu počeli su i s gradnjom kuće. Jadranka je inzistirala da kuća ima verandu. Pričala je Nikoli neka zamisli kako se s djecom igra na verandi, kako ona i on piju kavu na verandi,

užívaju na suncu uz limunadu. I izgrađena je kuća s verandom. Predivna veranda na koju su stale pletene fotelje od šiba s policom ispod gdje se mogu spremati jastuci. Jadranka je odabrala komplet za verandu koji ima i pleteni sanduk gdje će, kako je objasnila Nikoli, moći stavljati igračke, spremati možda neke vrtne stvari i slično. Naravno, tu je bio i pleteni stol od šiba koji je ispod imao ladicu za časopise ili što već zatreba.

O da, Jadranka je lijepo uredila verandu. Sav svoj entuzijazam i kreatorski dar koncentrirala je na verandu. Doduše, i kuću je uredila, ali s puno manje detalja i sitnica nego što je Nikola očekivao no priznao je da se Jadranka čvrsto drži dogovora oko smanjenja online shoppingiranja, čak toliko da je pomalo osjećao grižnju savjesti jer on nije baš toliko smanjio izlaske s dečkima koliko je obećao, bar za sada, bude naravno kad dođu djeca. Štoviše, Jadranka je rekla da će za rastanak s online shoppingiranjem, a da nasmije goste koji budu dolazili u kuću kupiti Amazonov otirač za noge pred vratima na kojem piše „Dostavljači, molim vas sakrijte pakete od muža!“

Nikola se nasmijao do suza, Jadranka baš ima smisla za humor, a smiješna poruka na ulasku u kuću sigurne će nasmijati i prijatelje i rodbinu i druge goste koji dođu do njih.

S vremenom, i kuća je postala nekako punija, detalji i ukrasi po stolovima, kredencima, vitrinama, zidovima no muškarci ionako ne primjećuju takve stvari.

Pa tako Nikola nije primijetio kako dostavljači ostavljaju pakete u ladicama pletenog namještaja na verandi.

Nije Amazon samo tako lansirao otirač za noge „Dostavljači, molim vas sakrijte pakete od muža!“ , nisu bez razloga dostavljači dobivali upute kako sakriti pakete tamo gdje naiđu na takav otirač i nije samo tako Jadranka zahtijevala verandu pa namještaj za verandu s ladicama; bilo je to kratkoročno planiranje na duge staze!

Nekad je papir sve podnosio, danas internet

Zvonko se zabio od smijeha. Bio je na chatu s Miljenkom i ovaj mu je upravo ispričao odličan vic iako se vjerojatno radi o životnoj činjenici:

Znaš li da 80 % žena voli muškarce sa 6-pack trbušnim mišićima?

A znaš li da isto tako 80 % muškaraca sa 6-pack trbušnim mišićima ne voli žene?

Zvonku se još tresao trbuh od smijeha. Ne bi mu se tresao da je imao 6-pack trbušne mišiće no zato je imao 2-pack muške sise koje su se isto tresle od smijeha.

Odgovorio je Miljenku: Znaš li da Muhamed Ali nije imao seks dva mjeseca prije meča tvrdeći da ga to čini nepobjedivim? Ako je tako, ja mogu odmah da boksam s braćom Kličko zajedno!

Zvonko i Miljenko već su se dulje vrijeme dopisivali preko aplikacije za upoznavanje. Naravno, aplikaciji za upoznavanje muškaraca s muškarcima.

Zvonko se predstavio kao mladić od trideset godina inzistirajući na tome da je hetero, ali bi malo isprobao nešto novo, napravio bi eksperiment da vidi zanimaju li ga zaista muškarci što je bilo malo čudno s obzirom na to da je točno znao što želi i kako to želi. Miljenko se upravo tome i čudio jer eto kao on straight, s ove gay strane nevin, ali već zna i što mu je fetish, što ga

uzbuđuje i koliko ga što uzbuđuje no nije inzistirao na pojašnjenju toga jer je Zvonko izgledom, bar kako se opisao, bio upravo ono što Miljenko voli. I da, Zvonko trenutno nije imao curu, a živi s mamom pa tako i nema prostor za susret.

Miljenko pak je s druge strane bio po svojoj izjavi pedesetogodišnjak, oženjen pa tako logično i on nema prostor za susret.

Kako obojica nisu imali prostor za susret sve se svodilo na dopisivanje, obećanja što će koji kojemu raditi kad se konačno sretnu, koliko koji za kojim vene, a onaj drugi čezne za prvim i slične priče koje se pričaju u takvim slučajevima.

Na konstantne Miljenkove upite je l' konačno napravio eksperiment Zvonko se stalno izvlačio da nije, da čeka da to bude upravo s Miljenkom jer eto nakon toliko dopisivanja već se toliko znaju, a očito Miljenko ima iskustva pa će znati kako isprakticirati eksperiment sa Zvonkom.

I tako je Zvonko ostajao nevin po gay strani jer nikako da mu Miljenko oduzme nevinost, a Miljenko pak je živio u svojim gay uspomenama i hetero braku.

Sve dok udruga penzionera u kojoj je bila i Zvonkova mama nije organizirala dvodnevni izlet u Italiju i Vatikan. Zvonku se pružala prilika da ima slobodan prostor i da ostvari svoj eksperiment. Čekao je da mama otputuje pa je očistio stan, a onda uzeo maminu orhideju i nesvjesno

počeo trgati laticu po laticu i mrmljati sebi u bradu: zovem Miljenka, ne zovem Miljenka, zovem Miljenka, ne zovem Miljenka...i zadnja latica je bila „zovem Miljenka“. Prvo se istuširao, obukao svoje najseksi gaćice, majicu i trenirku i poslao Miljenku znakovitu poruku: „Imam prostor!“

Sve je bilo super osim što je već dok je Zvonko to sve obavio bilo poodmaklo doba noći i Miljenko je već sa svojom ženom bio u krevetu dok mu je došla poruka. Kako ga je već polako hvatao san prvo mu je trebalo jedno vrijeme da shvati smisao poruke. „Imam prostor!“

Kakav prostor? Gdje prostor? Čiji prostor? I onda mu se upali lampica! Aha, Zvonko! Eh sad, što on misli, da Miljenko samo čeka kraj telefona sve ove dane, tjedne, mjesece kad će Zvonko imati prostor? Žena spava k'o top i od nje bi se još nekako i izvukao, ali zubalo je već stavio u čašu s tekućinom, skinuo je i slušni aparat, a bome je skinuo i protezu i stavio si već aparat za disanje zbog apneje. Ma hoće se vraga sad ići spremati pa je samo odgovorio porukom „Spavam, drugi put!“

Sreća pa je Zvonko imao obrt za domaću radinost!

Teorija relativnosti

Marku se činilo da živi u dalekoj budućnosti ili barem u nekom paralelnom svijetu, ne zbog napretka i tehnoloških čuda koja svi očekujemo u budućnosti nego zbog činjenice (da, činjenice!) da vrijeme na poslu i vrijeme kod kuće ne teče jednakom brzinom.

Čak je i ona mantra „Vrijeme je novac!“ bila istinita: na poslu je novac sporo pritjecao, u slobodno vrijeme bi doslovno ispario u trenu.

Marku nikako nije bilo jasno kako to na poslu radi k'o mutav, ne stigne niti disati, pomisli kako je danas cijelu smjenu odradio bez pauze pa pogleda na sat koliko još do kraja smjene kad ono, tek je pola sata na poslu.

S druge strane, ode ujutro na tržnicu jer ga žena poslala po špeceraj za ručak, usput svrati na kavu i još nije ni popio kavu do kraja a već ga žena zove da je ručak gotov, doduše ne ono što su se dogovorili jer se nije mogla dočekati kad će se on vratiti iz špeceraja.

Najgore je što čak i njemu i ženi vrijeme nije jednako prolazilo. Živi dokaz za to je seks. Dok bi on završio sav znoj, teško dišući i siguran da je postavio neki novi rekord na kojem bi mu pozavidjeli i u najboljem porniču žena još nije ni odlučila hoće li se Marku danas posrećiti ili neće. Kakva to kompresija njegove višesatne trbušnjake nad ženom stisne u nekoliko minuta???

I zato je Marko bio uvjeren da netko nešto petlja s

vremenom, ne samo onaj HAARP i vremenski strojevi kojima se putuje u prošlost ili budućnost nego smo svi sigurno pojedinačno, svatko u svom nekakvom nevidljivom mjehuru, a svaki mjehur ima svoju vlastitu vremensku zonu. Pitanje je čije smo mi to igračke!

U svakom slučaju Marko sutra ide na godišnji odmor pa će odmoriti i pustiti mozak na pašu.

I godišnji je gotov, natrag na posao!

Kako sam osvojio 1. i 3. mjesto u Crnoj Gori

Te dvije priče za crnogorski natječaj pisao sam dugo, jako dugo. Nije da nisam imao inspiraciju, jesam i to ogromnu; konačno sam se oslobodio svih društvenih i još važnije moralnih kočnica. Iako teme mojih dviju priča nisu bile vezane uz Crnu Goru bile su vezane uz crnogorski natječaj i mene je odmah uhvatila crnogorska fjaka, da diplomatski opišem poznatu i opjevanu lijenost Crnogoraca. Nisu valjda svi oni vicevi o lijenosti Crnogoraca nastali iz ničega!

No uspio sam nekako napisati te dvije priče i poslati ih.

I onda je stigao email kako sam ne samo osvojio neku nagradu nego nagradu za 1. i 3. mjesto, a to bome nije još nikom, bar nikome koga ja poznam (istina da ne poznam baš puno ljudi) pošlo za rukom odnosno za perom.

Možete misliti koliko je bilo moje veselje, a ubrzo su o tom čudu i mom veselju počeli izvještavati lokalni mediji pa mediji iz regije da bi na kraju popustili i o tome počeli izvještavati i nacionalni mediji (mislim na moje nacionalne medije, hrvatske!).

Sve je interesiralo koje su to moje dvije priče, o čemu one govore i zašto su bile toliko posebne da su osvojile i 1. i 3. mjesto. Kako to ni sam nisam znao izvlačio sam se da o pričama ne smijem govoriti prije službenog proglašenja i dodjele nagrada.

A taj dan je došao brzo, čak možda i prebrzo. Službena pozivnica je stigla, dan proglašenja je bio tu i uspio sam nažicati ženu lovnu za put da osobno prisustvujem tom svečanom događaju. Htjela je ići i žena ali love je bilo samo za jednu osobu i trebalo mi je tjedan dana da je uvjerim kako je važnije da tom događaju prisustvujem ja kao autor, a ne ona kao moja žena. Jest da je počela spominjati neke Prve dame i Prve žene, ali uz moju slatkorječivost i jednu žutu i jednu bijelu tabletu na put sam ipak otišao ja.

Pozornica je bila svečano uređena, svi su bili jako ljubazni ali moram priznati da sam imao dojam kao da sam bio neki izložbeni predmet kojeg su svi s čuđenjem gledali i odmjeravali, a u očima si im vidio pitanje:

Čekaj, ovaj konobar je osvojio 1. i 3. nagradu?

Došao je na pozornicu i predsjednik žirija, opisao ciljeve literarnog natječaja za neobjavljenu satiričnu priču, spomenuo moje ime i svoj govor završio riječima:

Sada će nam pobjednik konkursa objasniti zašto je baš on pobjednik, i to ne samo sa jednom, nego sa dvije priče!

Ja blenem u njega, što ja imam objašnjavati pa ti si predsjednik žirija, ti objasni, ali on me već gurnuo pred mikrofoni i usput mi šapne: Da te čujem sokole!

Nisam ja baš siguran da će tebi svidjeti moje objašnjenje! – odmucam tiho.

"Samo me isprobaj, sokole!"

Pa mislim, valjda sam vas u žiriju najviše nasmijao jer sam... - pokušam ja no predsjednik žirija se počne smijati na sav glas.

Ma, tvoja dva teksta su došla zadnja, a od drugonagrađene đevojke jedan. Tvoj prvi tekst smo stavili na prvo mjesto, a drugi na treće, dok smo od đevojke koja je poslala jedan tekst dali drugu nagradu da ne bude previše upadljivo. Znaš li ti, sokole, koliko je radova pristiglo? K'o će sve to čitati? To je previše naporno, zahtijeva mnogo truda i rada! Na ovaj način smo sve riješili bez previše opterećivanja!

Sad će ti naš predsjednik uručiti nagradu! (Ja nijesam znao da je moj viši od tvog! – šapne mi na uho, a ja mu odmah odgovorim Nema veze, moj je širi!)

A onda sam se probudio i shvatio da je sve ovo bio san.

O da, zaista sam napisao dvije priče za crnogorski natječaj, zaista sam ih i dovršio! Samo što ih nisam poslao jer me, pišući ih zadnju večer trajanja natječaja, crnogorski polet totalno savladao i zaspao sam ne poslavši svoje dobitne dvije priče.

Hm, možda dogodine?

Apotekarska evolucija

Josip je imao upale uha otkad zna za sebe i to dvaput godišnje, prvi put u proljeće i drugi put na jesen.

Do prvog razreda osnovne škole živio je onom kvartu grada preko pruge, Pustakovcu, iz kojeg se selo još nije potpuno povuklo. Odlazak preko pruge, u „grad“, za Josipa je bio doživljaj jer je znao da će prvi povratku, na pola puta, u maloj slastičarnici kod sporednog željezničkog kolodvora Buzovec, dobiti ili limunadu ili sladoled kao poticaj da pješači još samo malo jer dom je blizu.

Danas bi za sebe Josip rekao da je bio Generalić, naivac, jer bi kod svake upale uha nasjeo na priču kako idu u „grad“ k jednoj teti koja bude mu dala čokoladu sve dok ne bi došli do onog jednog odvojka koji je vodio, a gdje drugdje nego k liječniku. Odlazak liječniku sam po sebi nije bio problem, problem je bio što je upala uha bila vezana uz injekciju i Josip je i prije nego je liječnik rekao svoje znao što slijedi nakon ulaska u tu zgradu; neminovno injekcija! Naime, liječnik je njegovu upalu uha u tim godinama baš uvijek liječio injekcijama. Očito nije volio malu djecu kad je toliko volio davati djeci te injekcije.

Negdje kod njegovog zadnjeg posjeta liječniku s majkom nije plakao, odlučio je biti hrabar, ali je zgrčio svoju malu stražnjicu kao da je kamen, Tada mu je medicinska sestra koja mu je trebala dati injekciju (očito nova jer je Josip već poznavao sve u svim ambulantama)

objasnila da će ga, bude li tako stiskao stražnjicu, sigurno boljeti. Govorila je Josipu umirujućim glasom neka se samo opusti, kao da se sunča na plaži i tada ga neće boljeti. Nastavila mu je govoriti umirujuće, a Josip još nije u sebi odlučio hoće li joj vjerovati ili ne. Ona je pričala, Josip odlučivao u glavi, stražnjica se opustila, Josip je i dalje očekivao mrski ubod injekcije no lijepa, šarmantna, predivna nova medicinska sestra samo je najednom izjavila:

- Eto, gotovo je! Vidiš da nije boljelo!

Što je gotovo? – prohujalo je Josipu glavom.

- Ništa nije gotovo dok ne dobijem injekciju!
- Ali dobio si injekciju! Gotovo je!
- Pa valjda ja znam jesam li dobio injekciju ili nisam!

Nisam još ništa osjetio a znam kako boli injekcija!

- A valjda ja znam jesam li ti dala injekciju ili nisam, a nije te boljelo jer si me poslušao i opustio se!

Josipa su preplavili različiti osjećaji. Vjerojatno se tada prvi put zaljubio i to upravo u tu medicinsku sestru, najradije bi je zagrlio no istovremeno ga spopao i sram što je radio takvu dramu oko te injekcije, očito nepotrebno. Stoga se jednostavno spustio s ležaja, dostojanstveno navukao gaćice i zakopčao hlače odbivši maminu pomoć i samo šturo prozborio:

• OK onda!

Stajao je pokraj mame dok joj je liječnica objašnjavala koliko puta još da dođu na injekciju i onda krenuo prema izlaznim vratima odbivši maminu ponuđenu ruku no u trenutku kad su došli do vrata i kad je mama pritisnula kvaku okrenuo se, dotrčao do Svete medicinske sestre, zagrlio je i šapnuo:

• Hvala!

Taj ciklus injekcija još je odradio s mamom u pratnji. Držao ju je za ruku do dolaska pred ambulantu ali tamo ju je odmah ispuštao i pri povratku mama ga nije smjela držati za ruku sva dok ne bi odmakli iza prvog zavoja. Jednostavno, njegova prva ljubav, Sveta medicinska sestra koja mu je u ovoj turi svaki dan davala injekcije nije ga smjela vidjeti kako drži mamu za ruku.

Završio je i taj ciklus injekcija, izliječena i ova upala uha i Josipu je bilo žao što više neće vidati svoju ljubav no takav je život. Zdravlje ih je razdvojilo!

Josip je nastavio rasti, ubirati znanje u školi, provoditi slobodno vrijeme u igri s prijateljima u prirodi jer tada još nije bilo mobitela ni laptopa i djeca su u slobodno vrijeme bila tamo gdje im je i mjesto, vani u prirodi, ponekad prelijena da odu kući na ručak pa su se najela kiseljaka s livade ili šumskih jagoda bez straha od pesticida i drugih naprednih proizvoda današnjice. Navečer su ih roditelji tražili naokolo i šibom tjeroali da dođu kući, operu se temeljito jer se bili i temeljito prljavi.

Večerali bi i u krpe, na spavanje i to u pristojno vrijeme, nisu imali problema sa spavanjem jer su ih priroda i svjež zrak te fizička igra iscrpili do daske.

A onda je opet bilo vrijeme za upalu uha no bilo je i vrijeme da Josip sam ode liječniku. Tada su se djeca ranije učila samostalnosti, a ne danas kad poneki roditelji vode svoju djecu i na upis na fakultet.

Josip se prisjeti svoje Svete medicinske sestre i nadao se da će mu opet ona dati injekciju iako je ovaj put već malo i osjećao sram što će se morati skinuti pred njom. Josip je u glavi vrtio razne scenarije kako će se diskretno svući no desio se scenarij koji mu uopće nije pao na pamet i koji je samo dokazivao da ovaj liječnik definitivno ne voli djecu.

Liječnik je prepisao tablete, antibiotike! Nevjerojatno! Dok se Josip veselio kako će Svetoj medicinskoj sestri pokazati da je narastao i da se ne boji više injekcije liječnik ga je osujetio u toj namjeri i prepisao mu tablete! Tog liječnika bi trebalo prijaviti policiji!

Josip je uzdahnuo i otišao u apoteku po lijek. Bilo je nekoliko ljudi ispred njega, uglavnom starih, ne samo starijih nego baš starih. Svatko od njih je tražio neke lijekove za kosti, za probavu, vitamine, željezo (kako mogu kupovati željezo u apoteci???) i još mnogo raznih stvari. I ono što je Josip uočio svi su plaćali! Josip pretrne jer mu uopće nije palo na pamet da će morati platiti lijek, a imao je sa sobom novaca taman za sladoled. Sad se u njemu počela voditi bitka; ako je to novaca što ima

za sladoled dovoljno za lijek hoće li se odreći sladoleda i platiti lijek ili odustati od lijeka, neka mama ode poslije po njega, a on se ipak počasti sladoledom?

Dok su se anđelak i vražićak borili u njemu nije ni primijetio da je došao na red.

• Izvoliš!

Josip pruži recept, a apotekarka mu donese kutiju lijekova, veli mu da popije po tabletu dvaput na dan svakih 12 sati i pruži mu kutiju s lijekovima. Josip je samo stajao šuteći i čekajući da apotekarka veli koliko novaca treba platiti.

• Trebaš još nešto?

• A koliko košta?

• Ništa, ti ne plaćaš!

• Hvala! Do viđenja!

Josip izađe iz apoteke sav ponosan! On ne plaća!

Kako je Josip rastao počele su se ipak smanjivati upale uha, ali su dolazile i neka nova oboljenja tu i tamo pa je Josip odlascima u apoteku počeo i učiti neke stvari. Shvatio je da se lijekovi na recept ne plaćaju, ali da se mnogi lijekovi mogu kupiti i bez recepta i ti se plaćaju.

Promatrao je i te starije ljude u redu koji su kupovali sami neke lijekove, dodatke prehrani i slično. Nisu to

kupovali zato što su bili bogati i imali novaca nego zato što ih nisu mogli dobiti na recept, a trebali su im da im olakšaju starost. Naravno i da su se duže zadržavali na šalteru jer kad već moraju platiti za njih velik iznos željeli su se i čim više informirati da odaberu onaj koji će ih najmanje koštati, a najviše pomoći.

Počeo je Josip shvaćati i da ima različitih i liječnika i apotekara, onih koji zaista žele pomoći tim starim ljudima i onih kojima je samo do profita. A shvatio je i da su mnogi ti stari ljudi sami i da im ponekad samo treba malo razgovora s drugim ljudima, mrva razumijevanja i osmijeh. To je često i najbolji lijek, uz to još i besplatan!

Danas je sam Josip stariji čovjek, također već sam. Žena umrla, djeca daleko, u drugim gradovima. Čuje se s djecom, postoje Skype i još mnoga čuda tehnike. Čak i u apoteku više ne mora, sve može naručiti online i dostava je na kućnu adresu. Ima vremena na miru pročitati sve karakteristike svakog lijeka, dodatka prehrani, proučiti nuspojave, usporediti cijene, istražiti sastojke. Jedino nema s kime o tome porazgovarati. Zato ipak radije ode u apoteku. Strpjet će se oni u redu, i on je kad je bio mlađi bio strpljiv. Jedino što se ovima danas uz svu tu tehniku stalno nekuda žuri i žuri, sve je manje onog besplatnog lijeka – osmijeha!

Krvoprolíće na plaži Plat

Ovogodišnje ljetovanje sigurno neću nikada zaboraviti. Nakon odrađene sezone došlo je vrijeme za zasluženi godišnji odmor, i otišao sam a gdje drugdje nego na otok Pag, u malo mjestu Zubovići. Zašto baš ovdje? Razlog je jednostavan, žena mi je odavde pa imam osigurano besplatno ljetovanje. Treba se pametno ženiti!

Naravno, nijedan moj godišnji odmor ne prolazi bez neke avanture ili nepredviđenog događaja pa tako očito neće ni ovaj, a moja priča počinje sinoć.

U sobi u koju me obično punica smješta dočeka me novi televizor s pretplatom na programe pa sam od ove godine imao i televizor u sobi i dobru sliku i velik izbor programa. Prije spavanja naravno da sam htio nešto pogledati na TV. Inače već godinama dok sam na godišnjem odmoru ne pratim vijesti pa sam tako odlučio i sad, stoga sam preskakivao programe gdje su bile vijesti i tražio nešto opuštajuće, a to opuštajuće za mene znači ili krimić ili horror ili triler ili znanstvena fantastika.

I tako naletim na neki hororac s ajkulama. Iako su puno ubijale i bilo je dosta krvi primijetio sam da ipak imaju lijepe bijele zube. Baš se pitam s kojom pastom one peru zube?

Budući da su hororci za mene opuštajuće štivo zaspao sam bez problema, ne znam ni jesam li dočeka kraj

filma.

Prvi cjeloviti dan na odmoru odlučio sam provesti opuštajući se na plaži Plat kod Dražice. Sunce je sjalo nevjerojatno jarko, a more je bilo osvježavajuće hladno. Dok sam se smještao na plaži gledao sam da to bude podalje od ostalih gostiju. To i nije bilo teško budući da je glavna sezona prošla i svaki dan je bilo sve manje i manje gostiju na otoku, a pogotovo na ovom dijelu otoka. Osim toga, volim se jednostavno izležavati na plaži dok izađem iz mora, nisam baš za razgovore. Volim pustiti, kako se to kaže, mozak na pašu.

Najveći problem mi je uroniti u more no kad se jednom cijeli smočim i tijelo se prilagodi užitak je plutati u moru. Zatvorio sam oči i uživao u toplom suncu i mirnom moru.

Odjednom nešto me dotaklo. Vjerojatno one male ribice koje grickaju staru kožu s tijela. One su dobre, očiste tijelo. Uslijedio je još jedan dodir, ovaj put malo jači, odnosno toliko jači da je moje plutajuće tijelo gurnuo kontra plutanja s morskim strujama. Otvorio sam oči i sledio se od užasa; peraja ajkule je kružila oko mene.

Čuo sam nešto o tome kako se instinktivno i automatski budi neki nagon za preživljavanje u čovjeka kod opasnih situacija no ja sam doslovno bio sleden. Možda je upravo ta sledenost zapravo pomogla da me ajkula nije odmah napala nego prvo proučavala no zatim je valjda nanjušila strah (a bome sam ja i dobar komad obroka, ima me!) i krenula je prema meni ubrzavajući

razjapljenih ralja! Iako sam bio u moru osjetio sam da me oblijeva hladan znoj – i probudio se vrišteći!

Ljudi na plaži gledali su me zbunjeno i uplašeno dok su se neki smijali. Shvatio sam da sam zaspao na plaži i po prvi put imao noćnu moru (u ovom slučaju točniji izraz je dnevna mora) zbog hororca.

Dok sam se smirivao i sramio svog izljeva panike, pomislio sam kako ću ovu priču pričati kao anegdotu kada se vratim kući. Na kraju krajeva, nije svaki odmor potpun bez nekoliko nezaboravnih trenutaka smijeha i malih nepodopština. Zahvalan sam što mogu podijeliti ovu priču s vama, jer ponekad je najbolji način da se nosite sa strahom da mu se jednostavno nasmijete!

PS: Ipak se taj dan više nisam kupao u moru!

Gorkićeva viralna morska avantura

Bila je to godina kad su svi, kao i godinu prije i onu još prije i onu još još prije na društvenim mrežama ludjeli za ljetnim slikama s mora. Gorkić, inače skoro običan tip s čakovečkog Juga, nije bio iznimka. Ali, ove godine, odlučio je unaprijed napisati svoju ljetnu priču – onu koja će zasigurno postati viralna, samo ne onako kako je to očekivao.

Gorkić je svake godine gledao kako njegovi prijatelji objavljuju slike s kristalno čistim morem, egzotičnim koktelima i veselim događanjima. I dok su svi oni uživali u moru, Gorkić je znao što ga čeka. Njegovi sinusi, ti mali neprijatelji sreće, već su se pripremali za svoj tradicionalni godišnji udarac.

Dakle, Gorkić je sjeo za svoj laptop i unaprijed napisao objavu za društvene mreže:

"Dragi prijatelji, dok vi uživate u suncu, moru i koktelima, evo kako će izgledati moj prvi dan na moru: Po dolasku, more će odčepiti moje sinuse, i odmah ću postati hodajući fontana. Gdje god idem, ostavljat ću male tragove kapljica iz nosa, kao da sam Ivica iz Ivice i Marice, samo umjesto mrvica kruha, ostavljat ću tragove sluzi. Možda će me lokalni ribari zamijeniti za neku vrstu rijetke morske nemani koja slini po plaži. Ako vidite mokre tragove, ne brinite, to sam samo ja, vaš Gorkić.

P.S. Kome treba slana otopina za nos, javite se, imam besplatnu dostavu direktno iz mojih sinusa."

I tako je krenuo na more, naoružan maramicama i dobrim humorom. Prvi dan je bio točno onakav kako je predvidio. Tek što je dotaknuo more, sinusi su eksplodirali. Krenula je invazija kapljica. Dok su drugi turisti uživali u sunčanju, Gorkić je šetao plažom kao da je došao iz nekog apokaliptičnog filma o zombi virusu nosa.

Uskoro su se počele širiti priče o "Čudaku s kapljicama". Gorkić je postao lokalna atrakcija. Djeca su ga pratila s plastičnim kantama, pokušavajući uhvatiti njegove kapljice kao rijetke morske školjke.

Ali Gorkić nije očajavao. Napravio je seriju selfija s kapljicama koje su mu visile s nosa i postao hit na društvenim mrežama. Ljudi su umirali od smijeha, a neki su ga čak počeli oponašati, koristeći umjetnu sluz za "kapljaste" selfije.

Na kraju, Gorkića su pozvali da bude posebni gost na lokalnom ljetnom festivalu, gdje je ponosno ponio titulu "Kralja kapljica". Uz sve to, lokalna ljekarna mu je ponudila sponzorstvo za novu liniju nosnih sprejeva pod nazivom "Gorkićeva morska tajna".

Gorkić se vratio kući sa sjećanjima koja su bila puno zanimljivija i smješnija od običnih ljetnih slika s mora. Njegova priča postala je legenda, a on sam – pravi ljetni heroj društvenih mreža.

I tako, dok su svi drugi objavljivali svoje savršene slike s mora, Gorkić je s ponosom nosio titulu "Kralja kapljica",

sjećajući se ljeta koje je bilo sve samo ne običan odmor.

Internet poznaje granice

Život blizu ili uz granicu ima svojih ponekad prednosti, ponekad nedostatke. Prije tridesetak godina putovao sam iz Čakovca u Letenye u shopping jer je naravno, bilo isplativo budući da je sve bilo osjetno jeftinije nego kod kuće.

Nije još bilo autoputa, vozio si cestom s koje nisi mogao zalutati od Čakovca do graničnog prijelaza Goričan. Na granici sam se baš uvijek (to je bilo pravilo!) svrstao u traku koja se najsporije kretala, gdje su carinici i policajci bili najrevniji i najdetaljniji.

Poslije granice opet nisi mogao zalutati jer cesta vodi, a kud bi drugdje, nego u Letenye, a kad si već u Letenyu samo pratiš aute s HR registracijom i stižeš pred glavnu shopping točku: trgovina oko koje je još mali milijun štandova koji prodaju sve osim onog što uopće nije tražena roba. A mjesta za parkiranje do pola Mađarske, nije bilo puno asfaltiranog parkinga, ali zemljanog dokle ti oko seže.

Tako je to bilo prije tridesetak godina, nije bilo ni mobitela, a internet je bio nešto tamo u Americi pa razumljivo nije bilo ni TikToka.

Danas, tridesetak godina kasnije, meni su samo u sjećanju ti nekadašnji odlasci „na Mađarsko“ u shopping, u međuvremenu nisam putovao više tamo, ali sam se upoznao s mobitelom, odnosno pravilnije je reći mobitelima jer eto, pratim tu redovito napredak pa

svakih par godina kupim noviji model. S internetom sam, reklo bi se na TI; imam svoj online blog, vodim portal s vijestima, portal s dječjim literarnim radovima, aktivan sam na TikToku...

Na TikToku mi uglavnom nudi pregled videa po nekim zadanim postavkama s nekim temama koje i sam obrađujem ili na koje sam, po TikTokovom algoritmu reagirao. I nudi mi te video uratke na jezicima koje sam označio da preferiram: hrvatski, srpski, slovenski, engleski, njemački, a teme najviše vezane uz turizam, ugostiteljstvo, humor i dječju kreativnost. Turizam i ugostiteljstvo su jasni, pa konobar sam po zanimanju, humor je isto jasno zašto, volim se smijati. Dječja kreativnost vezana je uz onaj gore spomenuti portal s dječjim literarnim radovima jer sam osnivač i predsjednik udruge koja propagira dječje literarno stvaralaštvo.

E taj rad s dječjim pisanjem doveo me u kontakt sa Zoltánom, nastavnikom mađarskog jezika. Nakon puno korespondencije odlučili smo upoznati se i osobno, a to se moglo ostvariti prošlog utorka jer je on prolazio autoputom pokraj Murarátke (naselje u Mađarskoj doslovno uz sam autoput), a meni treba autom pola sata iz Čakovca.

I dogovorimo se mi da se nađemo u Murarátki, Zoltán mi objašnjava kako je jednostavno doći tamo; dođeš u Letenye, kod crkve skreneš lijevo i samo se voziš dok nisi na cilju, u Murarátki.

Prisjetim se ja nekadašnjih putovanja u Mađarsku pa pristanem, neće biti problem. Iako danas postoji autoput, je krenem starom cestom. Dođem blizu granice kad tamo neka petlja, vamo-tamo, mili Bože kud sam zaš'o? Dođem na raskršće, putokaz lijevo pokazuje „Goričan“, putokaz desno pokazuje, naravno, „Goričan“. Čistom logikom skrenem lijevo i zaista dođem na granicu, zahvaljujući Schengenu samo projurim pokraj preko noći oronulih konstrukcija gdje su bile granične kućice i rampe. Malo dalje, na cesti koja je samo vodila u Letenye kružni tok pa opet pukom logikom biram izlaz 2, dakle samo ravno. Dođem u Letenye, nađem crkvu, skrenem lijevo i onda samo pičim i nakon par kilometara eto mene u Murarátki. Zoltán me već čekao pa smo uronili u naš literarni razgovor, smišljali nove ideje, suradnju, razmijenili objavljene dječje knjige i slikovnice i on dalje svojim putem, ja natrag doma.

Budući da sam cijelo vrijeme bio uz granicu nije mi se promijenila ni mreža mog teleoperatera, kao da sam cijelo vrijeme u Hrvatskoj. Put natrag, iako već po mraku, bio je lakši pa sam uključio TikTok live prijenos. Naravno, odmah komentari gdje sam, zašto sam tu, usporedbe sela tamo i 'vamo...

Dakle, Schengen je odradio svoje, putovanje tamo i natrag bez komplikacija, bez zaustavljanja (prvenstveno valjda zbog toga jer sam u Mađarskoj poštovao ograničenje 50) i čovjek bi rekao da se niti ne pozna granica.

Osim što je internet, točnije TikTok prepoznao granicu!

Rekao sam već što sam sve gledao na njemu, no *dej aftr jestrdej in Hangari* TikTok je odlučio da prijeđe granicu nakon mog dužeg društvenog umrežavanja i prvi put u povijesti ponudi mi video uratke na mađarskom jeziku napravljene na mađarskom teritoriju.

I onda će netko reći da internet ne poznaje granice!

Tjedan kiselih krastavaca

Započeo je Sajam taštine u malom gradiću podno Alpa. Jednima turistička manifestacija, drugima samo obično prošćeje, a trećima razlog za izbjegavanje centra gradića. Iako se ovogodišnje proštenje u ponedjeljak još trebalo održati u centru gradića, u utorak u proširenom centru gradića da bi se na kraju odlučilo proširiti i na periferiju gradića. Novi direktor Turističke zajednice malog gradića baš voli eksperimentirati što je pozitivno, negativno je jedino što mu svi eksperimenti odreda uglavnom propadaju.

Vrijeme trajanja Sajma taštine pada upravo u sredini sezone kiselih krastavaca što bi svim drugim medijima bio problem no ne i pojedinim u tom kraju kojemu je ovaj gradić centar. Znaju oni kako odabrati prave teme i još pri tome malo i napuniti kasu. Istina ni publika u vrijeme Sajma taštine nije prezahtjevna, popiju vrč-dva gvirca i sve im je super i dobro i odlično i najbolje.

I tako prvi dan Sajma taštine koji još nije ni službeno otvoren niti su vjerski poglavari dali blagoslov za novo izdanje kruha i igara, a mediji već pišu o najboljem langošu na Sajmu taštine!

Pola sata kasnije već novi članak o najboljim kolačima na proštenju, oko podneva su na redu najbolje kobasice, poslijepodne štand s najljepšim katružama. Svaki štand koji se odluči platiti poduzetni mediji odmah prepoznaju kao štand s najboljim proizvodom koji taj štand prodaje.

E problem nastaje kad više štandova želi da njihov proizvod bude najbolji, a prodaju jednaki proizvod. To je novinarima bio problem pogotovo kad su se vinske kuće htjele uključile u akciju „Dva medijska pojavljivanja za cijenu jednog!“ No nisu niti lokalni novinari bez putra na glavi i doskočilo se rješenju jer i novinari vole popiti čašu ili butelju dobrog vinčeka. I tada to ide kao kad imate nekoliko sljedova fensi šmensi večere: znate ono kad uz lagana jela idu lagana vina, uz bijelo meso, školjke, rakove i kuhanu ribu najbolje piti bijelo vino, a uz pečenu ribu, divljač i tamno meso najbolje odgovaraju crna vina. Kada su u pitanju deserti i slatka jela, uz njih najviše pašu pjenušci i desertna vina. Tu su još finese uz lokalni specijalitet lokalno vino, od bijelog vina preko rose vina do crvenog vina itd. i tralala evo ga – svaki dan članak jedan:

najbolje lagano vino za prijepodne u ponedjeljak

najbolje vino za ručak u utorak

najbolje vino za gablec u srijedu

najbolje vino za šetnju u četvrtak

najbolje vino za večeru u petak

najbolje vino za „ubiti se“ u subotu, zadnjeg dana

I dragi čitatelji, ako trebate recept za kiseliti krastavce evo najbolji recept na svijetu: neka krastavci budu mali i tvrdi!

A.G.M.

Dragi mladi!

Znam da ste vi generacija TikToka, Instagrama, Snapchata i drugih aplikacija za koje mi stariji nismo ni čuli, ali sam siguran da ipak nemali broj vas ima svoj profil i na Facebooku, društvenoj mreži koju neki tu i tamo nazovu društvenom mrežom za starije generacije. Možda je to tako no nitko ne može natrabunjati takve smiješne stvari kao mi starci pa je normalno da imate svoj profil na Fejsu kako bi nam se mogli pošteno nasmijati. Sigurno ste naletjeli i mnoge mudre misli i „mudre misli“ pod navodnicima gdje mi starci u potpis stavljamo Ivu Andrića, Paula Coelhoa, A.G.M. i još neke.

Znate li tko je A.G.M.?

To su inicijali za Antuna Gustava Matoša, čuvenog hrvatskog književnika koji je bio poznat po svojoj oštroj inteligenciji i duhovitosti, između još nekih drugih karakteristika. Tako je jednog sunčanog dana, dok je sjedio u svom omiljenom kafiću u Zagrebu, razgovarao s prijateljima o životu, književnosti i naravno, anegdotama.

„Znate što, dragi moji,“ počeo je Matoš, trljajući svoju bradu s poznatom intelektualnom ozbiljnošću, „anegdota je kao ključanica kroz koju se više vidi nego kroz širom razjapljena vrata.“

Prijatelji su ga začuđeno pogledali i pitali ga da pojasni

svoju tvrdnju. Matoš se nasmijao i počeo pričati priču koja će im dokazati njegovu teoriju.

„Jednom davno, bio sam pozvan na večeru kod uglednog građanina. Došao sam u njegovu kuću, a on me odveo u svoju impozantnu knjižnicu. Cijela soba bila je ispunjena knjigama, od poda do stropa.“

„Vidite ovo?“ rekao je gazda i pokazao na velika vrata ormara, „u ovom ormaru čuvam svoje najvrjednije knjige, prave bisere književnosti.“

Matoš je nastavio: "Bio sam oduševljen. Pomislio sam kako ću imati priliku čitati najveća književna remek-djela. No, kad je gazda otvorio ormar, unutra nije bilo knjiga, već samo hrpa anegdota. Pitao sam ga zbog čega čuva anegdote u ormaru za knjige, a on mi je odgovorio: „Anegdote su ključanica kroz koju se više vidi nego kroz širom razjapljena vrata književnosti!“

Matoševa priča nasmijala je sve prisutne.

„Dakle, dragi prijatelji, anegdote su često mnogo zanimljivije od ozbiljnih djela književnosti. Kroz njih se može sagledati ljudska priroda, humor, i duhovitost na jedinstven način. Tako da, ubuduće, nikada ne podcjenjujte moć anegdota!“

I tako je Antun Gustav Matoš dokazao svoju teoriju o anegdotama, ostavivši svoje prijatelje nasmijane i potaknuo ih na razmišljanje o tome kako su male i duhovite priče ponekad mnogo vrjednije od velikih

književnih djela.

Malo sam se sad pogubio, zapravo sam, djeco, pitao znate li što znači A.G.M.?

Vrlo često, to vam znači **Ah, generaciju moja!**

Konobarove muze – prva verzija

Bio jednom jedan konobar zvan Tomislav. Tomislav je bio čovjek od pera i papira, ali ne na način na koji biste očekivali; dok su mnogi konobari bili usredotočeni na usavršavanje savršenog espresa, otkrivanju novog cocktaila, izmišljanju novog načina slaganja ubrusa, Tomislav je pronalazio svoju inspiraciju među raznobojnim likovima koji su se kretali kroz vrata njegovog restorana.

Svake večeri, dok bi posluživao svoje goste, Tomislav bi promatrao, slušao i upijao priče i razgovore. Bio je poput spužve, upijajući sve što bi čuo. Od neuspjeha u ljubavi do bizarnih avantura na poslu, ništa mu nije promaklo. Nakon što bi zatvorio restoran, Tomislav bi se povukao u svoj mali stan i prepustio se svojoj pravoj strasti - pisanju.

Svaka priča, svaka anegdota, svaki suptilni detalj postajao je građa za njegove kreativne eskapade na papiru. Njegovi likovi su bili karikature onih koje je susretao u svakodnevnom životu, a njegovi zapleti su bili poput razigranih mačaka - nepredvidljivi i šarmantni. No, jednoga dana, sudbina je odlučila zabiti svom omiljenom konobaru klin u kotač. Naime, Tomislav je završio u gipsu nakon nezgodnog pada u restoranu. Njegovo pisanje je zastalo, a inspiracija se činila nedostižnom.

Dok je ležao u svom gipsanom kokonu, udaljen od svog voljenog radnog mjesta i kolega, Tomislav je osjećao

kako mu nedostaje ta svakodnevna doza ljudske tragikomedije koja ga je uvijek nadahnjivala. Njegova žena bi mu pričala svoje dogodovštine s posla, ali to nije bilo isto. Ono što ne poznaješ, u to se ne možeš uživjeti. Muze njegovih priča bile su udaljene 19 kilometara, a on je bio zarobljen u svom stanu, okružen zidovima koji su se činili sve više i više nepomični kako su dani prolazili. Njegova kreativnost se osušila poput pustinjskog potoka usred ljetne žege.

Ali onda, kao iz vedra neba, došla je ideja. Tomislav je počeo pisati o svom vlastitom iskustvu - o padu, o gipsu, o svom zatočeništvu. Ubrzo su se riječi slijevale na papir, a Tomislav je shvatio da je inspiracija bila tu, oko njega, cijelo vrijeme.

Dok je ležao u gipsu, njegovi su likovi dobivali nove dimenzije, a zapleti su postajali dublji i složeniji. Njegov stan postao je pozornica na kojoj su se odvijale priče koje su mogle rivalizirati s najintrigantnijim trakavicama iz restorana.

Kada je konačno skinuo gips, Tomislav je bio novi čovjek. Iako je tijelo bilo slomljeno, duh je bio jači nego ikada prije. Njegova pisanja su bila oda životu koji je živio, sa svim svojim usponima i padovima, dosjetkama i tragičnim trenucima.

Od tada pa nadalje, Tomislav je shvatio da inspiracija ne dolazi samo izvana, već i iznutra. I dok je nastavljao svoj posao konobara, sada je to činio s novim poštovanjem prema svakodnevnom životu koji ga je okruživao,

znajući da je svaka priča vrijedna ispričati, čak i ako je samo onaj tko ju je doživio može u potpunosti razumjeti.

Konobarove muze – druga verzija

Upoznajte Petra, konobara ekstravagantnog restorana "Sirna buregdžinica", kojem je hobi bio pisanje. Iako su mnogi mislili da je ludo kombinirati posao konobara s pisanjem, za Petra je to bila savršena simbioza. Gosti i kolege bili su njegovo nepresušno vrelo inspiracije. Njihove priče o ljubavi, bizarnim situacijama i neočekivanim avanturama, tajna noćna politička pregovaranja ili pak jednostavno tračevi ako ju je je postali su sirovina za njegove humoristične priče.

Svaki dan Petar bi ispričao svojim čitateljima kako je "Sirna buregdžinica" mjesto gdje se događaju čuda - od gostiju koji pokušavaju naručiti kavu s mlijekom bez mlijeka do ludih rođendanskih proslava koje su završavale bacanjem torte u lice. No, sve te urnebesne anegdote ne bi bile moguće bez šarene ekipe konobara koja je s njim radila.

Jednog sudbonosnog dana, dok je nosio ogromnu tortu za stol 12, Petar se okliznuo na komad rajčice koju mu je mali anđelak, slavljenik bacio pred noge i završio u gipsu. Umjesto da bude opsjednut brzim zacjeljivanjem, Petar je brinuo o gubitku svog najdragocjenijeg resursa - izvora inspiracije. Njegove muze, tj. kolege i gosti, bili su udaljeni 19 kilometara i Petar se osjećao kao da je izgubio 2 u 1: glavni sastojak i glavni začim za svoje priče.

Stvar je pokušavala ublažiti njegova žena, koja je radila kao nastavnica u obližnjoj školi i pokušavala mu nadoknaditi izgublenu inspiraciju pričajući mu tračeve

s posla. No, koliko god se trudio, Petar je shvatio da ono što ne poznaješ, u to se ne možeš uživjeti.

Ali tada je Petar dobio sjajnu ideju. Zašto ne bi koristio novinarski pristup pisanju? Umjesto da se oslanja na stvarne događaje, mogao bi izmišljati vlastite priče, dodavati malo mašte i začiniti ih svojim karakterističnim humorom i nepostojećim činjenicama.

I tako je Petar počeo pisati najnevjerojatnije priče o "Sirnoj buregdžinici"; od susreta s vanzemalcima koji su tražili narudžbu za kozmički hamburger do tajnog natjecanja između konobara tko će najbolje balansirati tanjur pun umaka. Njegove priče su postale još popularnije nego prije, a Petar je shvatio da je izmišljanje činjenica jednako zabavno kao i bilježenje stvarnih događaja, zapravo izmišljeni događaji su publici još zanimljiviji i relevantniji.

Kada se konačno vratio na posao, Petar je nastavio svoje pisanje, ali ovaj put s novom perspektivom. Shvatio je da mašta nema granica, a izmišljene priče mogu biti jednako smiješne i inspirativne kao i stvarni događaji.

A dok je gostima posluživao svoje obroke, Petar je znao da iza svake šarene priče leži malo, ponekad i puno, zapravo sve više Petrovog osobnog dodira.

Život naš svagdašnji

Pakao vječni daruj im Gospodine

Vrijeme je bilo oblačno, spremala se kiša, a debeli sivi oblaci nadvili su se, sasvim simbolično, nad oba groblja, iako su bila jedno dvadesetak kilometara udaljena jedno od drugog.

Na prvom groblju, pod hladnim kapima kiše, pripremao se sprovod mladića migranta. Iako u lijesu, zatvorenih kapaka, osjećalo se da njegove oči gledaju u daljinu, tragajući za nekim boljim svijetom.

S druge strane, na drugom groblju, ležala je djevojka, kršćanka iz vrlo konzervativne obitelji. Neupućeni bi pomislili kako se radi o dva potpuno nepovezana sprovoda dviju osoba koje se nisu poznavale i osim mladosti povezalo ih je vrijeme pogreba, isto vrijeme na dva različita groblja no istina je bila drugačija, tužnija, gorča. Kao Romeo i Julija sami su si oduzeli život jer nisu vidjeli drugi izlaz.

Na obalama Gangesa, gdje je zvuk svakodnevnog života isprepleten s dahom vjetrom i zvukom udaraca valova, odrastao je mladić imenom Sourabh.

Njegov pogled bio je uprt prema širem horizontu, prema obećavajućem svijetu izvan granica njegovog malog sela. Oduvijek je sanjao o životu obasjanom mogućnostima, o boljem životu na nepoznatim obalama.

Sa završenom srednjom školom u rukama, Sourabh je

spremio svoje snove u jednu iznošenu torbu i odlučio krenuti prema zapadu, prema zemlji prilika i neograničenih mogućnosti.

Njegova očekivanja bila su visoka, ispunjena nadom za novim početkom. Sanjao je o poslu koji će mu omogućiti da školuje svoju mlađu sestru i pomaže svojim roditeljima u Indiji. No, stvarnost je bila drugačija. Prvi dani u nepoznatom gradu bili su izazovni. Jezik, kultura, i tempo života - sve je to bilo novo i nepoznato. Sourabh je tražio posao i susretao se s izazovima koje nije mogao predvidjeti. Dok je tražio bolje sutra, suočavao se s predrasudama i izazovima koji su bili dio njegove migracijske priče. Nekoliko puta je bio odbijen zbog svojeg izgleda ili akcenta.

Unatoč tim izazovima, Sourabh je uspio pronaći posao kao pomoćnik u malom restoranu gdje je upoznao Mariju.

Marija, kršćanska djevojka iz vrlo konzervativne obitelji, živjela je u mirnom gradiću gdje su tradicija i vjera čvrsto kročile stazama života. Bila je ljubazna, skromna, i uvijek posvećena obitelji. No, njezin život se preokrenuo kad je dobila posao kao konobarica u malom restoranu na rubu gradića.

U tom restoranu susrela je Sourabha, mladića iz Indije koji je došao tražiti bolju budućnost, daleko od svoje domovine. Marija je bila otvorena umu, imala je toplinu u srcu koja ju je vodila izvan okvira njezine konzervativne obitelji. Sourabh je postao njezin prijatelj,

a ona je prepoznala u njemu tragača za srećom, poput sebe. Razvila se ljubav što i nije bilo čudno jer oboje su težili nečem bez okova i predrasuda.

Marijina veza sa Sourabhom nije naišla na odobravanje, dapače spominjalo se istjerivanje đavola. Grijeh koji su počinili u očima obitelji bio je neoprostiv. Marija se našla pred teškom odlukom - slijediti svoje srce i zadržati svoju ljubav prema Sourabhju ili podlegnuti pritisku obitelji i zajednice koja je osuđivala njihov odnos.

Njihova ljubav bila je zabranjena, osuđena od strane društva koje je gledalo s visine na njihovu vezu, ocjenjujući je neprihvatljivom. Djevojčina obitelj nije mogla prihvatiti mladića migranta, dok je njegova obitelj na drugom kraju svijeta bila nedostižna. Njihova ljubav rasla je unatoč preprekama, a tada se desilo nešto što bi moralo biti radost života no zapravo je otvorilo pravi pakao. Marija je ostala trudna.

Kao da je pala u bezdan doslovce bez dna. Njeno i njegovo nerođeno dijete predstavljalo je most između dvaju svjetova, no nisu imali pravo na taj dar. Za nju i njega, pa i njeno nerođeno dijete nije bila mjesta za život na ovom svijetu gdje je pripadnost vjeri važnija od ljubavi, gdje su svaki migrant i drugačija vjera označeni kao prijetnja, njihova sudbina bila je unaprijed zapečaćena.

Oba sprovoda imala su zajedničku crtu: nije bilo nikoga u pogrebnoj povorci. Njihovi životi bili su odvajani i u smrti, a društvo ih nije željelo pustiti ni u isti grob.

Obećanje koje su si dali u ljubavi, da će biti zajedno do kraja, prekinuto je oštrim rubovima predrasuda.

Dok su oblaci lijevali svoje suze nad oba groblja, tiha molitva za ljubav bez granica ostala je neizgovorena. Njihova priča postala je kap u oceanu nesreće i netrpeljivosti, ali možda, negdje između oblaka, gdje se granice gube, njihova duša i dalje traži put prema vječnosti, zajedno, bez obzira na sve što ih je razdvajalo za života i što im ni u smrti nisu dozvolili da budu zajedno, u istom grobu.

Priča o Torbici

Bruno se osjećao kao medvjed. Točnije, kao medvjed kojeg zima tjera na zimski san. Dok medvjedi spavaju zimski san kao način prilagodbe hladnim zimskim uvjetima i nedostatku hrane koji se javlja tijekom tog razdoblja, Brunov mozak spava zimski san i nema gotovo nikakve inspiracije za pisanje.

Toliko priča iza njega, nekoliko objavljenih knjiga no kako postaje stariji nestaje inspiracija zimi.

Kada temperature padnu i izvor hrane postane rijedak, medvjedi se povlače u svoje brloge kako bi se zaštitili od hladnoće i sačuvali energiju, a izgleda da tako naprave i Brunove muze. Dok je nekad bilo dovoljno da netko jednostavno trepne okom i Bruno već u glavi stvori satiričnu priču o okulisti s vrtoglavim pogledom na svijet sada mu hibernirani mozak ne reagira niti kad mu se priča odvija doslovce pred nosom. Evo neki dan je čuo priču svojih susjeda, starijeg bračnog para, kako su se slučajno upoznali prvi put, uspjeli posvađati kad su se sreli drugi put i postati cura i dečko pri trećem susretu, a između ta tri susreta prošlo je petnaest godina i oboje su promijenili tri države u kojima su živjeli da bi se na kraju vjenčali u četvrtoj u koju su prvi put došli s već dvadeset i nešto godina života iza sebe! Ljeti bi to bila ne samo priča nego možda i nova knjiga, no sada u zimi, samo jedan podatak koji je možda negdje spremljen u neku ladicu i čeka proljeće da proklija.

Tijekom hibernacije medvjedi ulaze u dubok san

tijekom kojeg im se tjelesna temperatura, srčana frekvencija, metabolizam i brzina disanja smanjuju kako bi smanjili potrošnju energije. Upravo tako Brunov mozak tijekom zime je zombi od mozga, nefunkcionalan, nestvaran, vuče se iz dana u dan bez orijentacije i smisla, više mrtav nego živ.

A onda, čini se najednom, preko noći, zraci sunca nježno počnu milovati zemlju i grane drveća. Priroda se počinje buditi prvo kao tiha melodija koja dopire negdje iz dubine planete, a zatim uz glasnu bujicu potoka koji se punim plućima pretvara u rijeku, kao marš bubnjeva na paradi koja je krenula u tamo nekom udaljenom kvartu da bi jasno odjekivala sve bliže i bliže centru. Buđenje proljeća, čudesna simfonija života.

Kako je sunce polako izlazilo iznad horizonta, zraci su lagano prodirali kroz gusto granje i upadali u brlog, medvjed bi osjetio toplinu na svojem krznu, otvorio svoje velike smeđe oči i postao nestrpljiv. Bio je vrijeme za novi početak. Upravo takav elektricitet prožeo bi i Brunov mozak; sunce, toplina, aktivnost, pokretne vijuge!

Zemlja se preobražava u raskošnu paletu boja, cvjetovi sramežljivo izranjaju iz svojih pupoljaka., proljetni povjetarac nosi mirise svježih procvjetalih narcisa, trava lagano plesom pozdravlja dolazak nove zore.

Ptice se pozdravljaju širenjem svojih krila, pjevaju pjesmu ljubavi, njihovi zvuci prožimaju prostor i odjekuju slobodom. Bujica života zapljuskuje obale

potoka i rijeka dok šuma oživljava uz zvukove koraka i žamor lišća.

Medvjed je krenuo u šetnju dok mu je svaki korak bio je pun čuđenja i radosti. Dotaknuo je svako drvo koje je susreo, slušao zvukove šuma i zaronio šape u još uvijek hladan potok. Sunčeva svjetlost igrala se na njegovom krznu dok je nastavljao istraživati svoje obnovljeno kraljevstvo.

I muze u Brunovom mozgu raspustile su svoje duge kose i zaplesale kao vile budeći Inspiraciju, obasjavajući je kao krijesnice svojim živahnim svjetlom i žarom pokreta. Misli su počele, baš kao onaj planinski potok, slijevati se Brunovim mozgom. Počele su, baš kao ptice cvrkutati još neispričane priče.

Medvjed je sretno zabrundao, ptice su se povele za njim imitirajući ga Brundo! Brundo! Njegovo srce je bilo ispunjeno radošću i zahvalnošću što je ponovno bio budan, doživljavajući svijet u svom njegovom ponovnom buđenju, bolje reći rađanju.

I Bruno je osjetio radost. Buđenje proljeća Brunov je mozak doživljavao kao poeziju u pokretu, kao sliku koja govori o obnovi, nadama i novim počecima koji su pred njim. U tom čarobnom trenutku, osjetivši puls prirode i sam proživljavajući preobrazbu, postavši slobodan zaronio je u ocean proljetne ljepote. Uz pjesmu ptica i miris cvijeća, Brunov mozak spojio se s prirodom, pustio da ga buđenje proljeća preplavi svojom čarolijom i izbavi Inspiraciju iz okova zime.

A kad se Inspiracija probudila ništa je više nije moglo zaustaviti da počne pisati priču! Zapravo ne jednu, nekoliko priča! Ma priču za pričom! I to vesele priče jer je i Bruno veseo, veseo jer ima toliko toga o čemu može pisati: o šaljivim trenucima s kolegama na poslu, o krivo protumačenom receptu za kolač koji je ipak ispečen, ali su ga pojeli zečevi, koze, srne i patke u susjedovom malom kućnom zoološkom vrtu, možda o ovom paru koji je upravo prošao držeći se za ruke i razgovarajući kao da svijet oko njih ne postoji ili pak o tome kako su jučer asfaltirali ceste u novom kvartu da bi ih danas počeli kopati jer su ovi iz vodovoda zaboravili da s onima iz struje dolazi i oni iz pošte!

Zapravo, napisat će priču o Torbici. Torbici je uskoro rođendan i priča će mu biti rođendanski dar. I priznanje, priznanje koje nikad nije dobio, a debelo je zaslužio, jer Torbica nije imao svoju cijenu. Njegova ljubav prema domovini nije imala i nema cijenu. Torbica je bio među prvima koji su krenuli braniti domovinu no to nije naplatio. Torbica je bio cijeli Domovinski rat na bojišnici no to nije naplatio. Torbica ne dobiva braniteljsku domovinu jer želi raditi i rad ga štiti od PTSP-a, jer radom se dalje bori za svoju domovinu ali i za sebe. Taj rad ima svoju cijenu i tim radom se uzdržava. Torbica ni jednom nije vikao da je ovo njegova država, uvijek je naglašavao da je to naša država. Torbica nikad nije tražio privilegije jer je smatrao da je najnormalnije to što je napravio za svoju domovinu i nikako nije mogao odrediti vrijednost tome. Nije razumio kako su neki koji nisu ni bili blizu bojišnice tražili kruha preko pogače, kako neki koji su poznavali tamo nekog koji je poznavao

prijatelja poginulog branitelja može tražiti braniteljska prava. Zar se poznavanje podobne osobe može valorizirati i odrediti cijena tog poznanstva? On ima prijatelje i ta prijateljstva nemaju cijenu, on se borio za slobodnu domovinu i u njoj sada slobodno živi i radi i to je najveća nagrada koju može dobiti. I to nema cijenu!

Ovakav pristup ostavio je vedar duh u njemu, donio mu iskrene prijatelje sklone šali kao što je bio i sam i nemalo puta su napravili spačke jedan drugome, onako, bez ljutnje, samo za nasmijati se. On je taj koji je mlađima na poslu gradio pozitivnu radnu atmosferu i koji bi usprkos razlici u godinama s veseljem otišli s njim na piće poslije posla. Jednostavno, on je Torbica jer je uvijek imao torbicu iz koje je izvlačio korisne stvari, nekad optimizam i moral, danas smisao i poticaj. Čarobna je bila ta njegova torbica, kao da je bila puna neka magije, magije za ispunjen život!

Neka priča o Torbici počne:

Vrijeme je prolazilo, a Torbica je postao poznat kao čovjek s torbicom koji donosi osmijeh na lica ljudi. Njegova obična torbica postala je simbol nade i snage. Ljudi su se divili njegovoj izdržljivosti i hrabrosti, iako su bili svjesni da je iza tog nadimka skriveno puno dublje značenje.

Torbica je postao svjesniji svoje vrijednosti i snage te je počeo poticati i druge branitelje da pronađu svoj put do ozdravljenja i podržavao svoje suborce kako bi pronašli svoje svrhu i uspostavili trajne temelje za

budućnost.

I zato je ova priča posvećena Torbici!

Mreža laži

Vačkovec, veliko selo sa statusom grada jer je imalo dovoljan broj stanovnika za to, ali je, kako se to u narodu kaže, svatko znao svakoga bilo je iznenađeno ubojstvom u društvu ponešto poznatog radnika. Naime, Dalibor Novak je bio običan radnik, ali s ponešto dara za pisanje i visoko podignute ljestvice za pravdu pa je svojom aktivnošću na društvenim mrežama ušao u nemali broj domova i stekao taman toliki broj pratitelja da je imao poticaja za daljnju aktivnost i povremeno bude gost u nekim medijima. Dalibor je jutros pronađen mrtav i bilo je očigledno da je ubijen i bez izjave mrtvozornika.

Istraga je dodijeljena inspektoru Josipu Marčecu koji je Dalibora zapravo poznavao. Upoznao ga je službeno dok je pukim slučajem utvrđeno da je Daliborov potpis krivotvoren na listi podrške jedne kandidatkinje na lokalnim izborima. Istragom koju je vodio upravo inspektor Marčec neosporno je utvrđeno da je potpis krivotvoren i da se očito nelegalnim kanalima došlo do podataka o Daliborovoj osobnoj iskaznici. Dok je inspektor Marčec htio nastaviti istragu u smjeru otkrivanja tko je točno krivotvorio potpis upleli su se moćni pojedinci i prekinuli daljnju istragu jer lista kandidatkinje na kojoj je krivotvoren Daliborov potpis je pobijedila na izborima, a svakome je jasno da se nije isplatilo krivotvoriti samo jedan potpis i legitimitet izabrane osobe postaje vrlo upitan. Iako bi svaka moralna osoba dala ostavku pri pojavljivanju takve osnovane sumnje niti je očito ova kandidatkinja moralna niti je ovo funkcionalna pravna država. Kako je

vijest o toj istrazi odjeknula i na nacionalnom nivou inspektor se upitao hoće li istraga o Daliborovom ubojstvu voditi u tom smjeru i kako zaobići političke prepreke koje će mu se onda sigurno naći na putu. Ipak, istragu treba provesti, barem koliko se bude moglo i smjelo dođe li do vanjskih moćnih uplitanja i inspektor Marčec i mlada detektivka Marija Petrušec počeli su se izvidima.

Profesionalno, bez predrasuda, tražili su sve moguće tragove, nisu se odmah usmjerili samo prema osobama uključenim u krivotvorenje potpisa. Pregledali su Daliborove objave na društvenim mrežama, pročitali i pregledali sve što je objavio i istraga je iznenada krenula u sasvim drugom smjeru.

Marija je prekrižila ruke i sjela nasuprot Josipu. "Ovo je zaista nevjerojatno, šefe. Čini se da smo napokon na tragu istini o ubojstvu Dalibora Novaka."

Josip je proučavao dosje shvativši o čemu se radi. "Znači, direktorica Nives Jandrić je naručila ubojstvo svog vlastitog radnika jer je otkrivao informacije o nepravilnostima u njihovom poduzeću. Nevjerojatno."

"Da, šefe. Ima mnogo indicija koje ukazuju na nju. Daliborova sestra je pronašla poruke između nje i Dalibora koje sugeriraju na prijetnje. Također, telefonske zapise koji povezuju Nives sa sumnjivim osobama", rekla je Marija.

Josip je kimnuo glavom, suženih očiju što je uvijek ukazivalo da mu se u glavi već vrte sljedeći potrebni

koraci. "Trebati će nam više dokaza da bismo je uhvatili. Moramo biti oprezni."

Sljedećih nekoliko dana Josip i Marija su marljivo radili na istrazi. Pronašli su tragove koji su upućivali na skupinu koja je mogla biti povezana s ubojstvom. Uspjeli su doći do jednog člana skupine, Stanka, koji je bio spreman surađivati u zamjenu za zaštitu.

"Dobro je što si se odlučio progovoriti Stanko. Pružit ćemo ti imunitet ako nam veliš sve podatke i pomogneš uhvatiti krivce", rekao je Josip dok su sjedili u prostoriji za ispitivanje policijske postaje.

"Zahvaljujem vam, inspektore. Želim otkriti istinu o svemu ovome", odgovorio je Stanko.

Pomoću Stankovih informacija, Josip i Marija su saznali da je skupina bila duboko umiješana u poslove poduzeća, koristeći ga za pranje novca i druge ilegalne aktivnosti. Daliborove objave na društvenim mrežama bile su ključne u otkrivanju njihovih tajni.

U međuvremenu, Nives je postajala sve nervoznija jer je znala da je istraga sve bliže. Pokušavala je uništiti sve dokaze koji bi je mogli povezati sa skupinom i ubojstvom.

Konačno, Josip i Marija su prikupili dovoljno dokaza da bi se upustili u akciju. Planirali su raciju na tajnoj lokaciji skupine, a Stanko je bio ključni suradnik u tome.

Racija nije protekla bez okršaja, pripadnici skupine htjeli su pobjeći uz vatreni okršaj no Josip i Marija su uspješno postavili obruč i savladali i uhitili sve članove skupine bez žrtava. Nakon napetih trenutaka i vatrenog okršaja s pripadnicima skupine uslijedio je pretres prostorija i brzo su pronađeni mnogi dokazi o upletenosti direktorice Nives Jandrić i njene narudžbe ubojstva Dalibora Novaka. Inspektor Josip i detektivka Marija uspjeli su uhititi Nives i razotkriti sve nepravilnosti u njenom poduzeću. Istina je napokon došla na svjetlo dana.

Na sudu je Nives osuđena za ubojstvo, pranje novca i druge zločine. Poduzeće je prošlo kroz temeljitu reviziju i reformu, a grad se polako oporavljao od šoka ovog slučaja.

Inspektor Josip Marčec bio je zadovoljan što je istina pobijedila, ali je znao da je to samo jedna bitka u neprestanoj borbi protiv kriminala. S nelagodom i žaljenjem što nije mogao dovršiti istragu o tome tko je krivotvorio Daliborov potpis barem mu se odužio otkrivanjem njegovog ubojice i naručitelja ubojstva. Barem nešto za običnog radnika koji se nije bojao tražiti istinu i pravdu!

Mlado meso

U malom gradiću zvanom Frštuljovec, gdje je zrak mirisao na opuštene snove i mekoću oblaka, postojala je tvornica madraca pod imenom Oaza snova. U njoj su dvije najbolje prijateljice, Viktorija i Gertruda, radile kao direktorice, svaka u svom sektoru. Bile su poznate po svojoj nevjerojatnoj strasti prema poslu, ali i ispijanju kave do podneva. Još im je jedna stvar bila zajednička, a to je fetiš prema mladom mesu odnosno mladim muškarcima. Prouči li se lista zaposlenika lako je bilo uočiti da su u pogonima radili uglavnom mladi muškarci. Sve odreda zaposlile su ove dvije pume (da, puma nije samo predatorica, ona je i starija žena koja voli mlađe muškarce, tzv. mlado meso) koje su uvijek zajednički radile intervju pri zapošljavanju i tako dijelile koje će mlado meso kojoj pripasti. Njihova kombinacija snova i zapošljavanja često je donosila osmijeh na lica zaposlenika, sve dok se nije pojavio - Benjamin.

Benjamin se prijavio na oglas za posao u jednom trenutku dosade jer je zapravo čekao radnu vizu za inozemstvo. Pozvan je u agenciju za posredovanje pri zapošljavanju gdje je preko Skypea trebao odgovarati na pitanja Viktorije i Gertrude. Dok je došao na red i sjeo na stolac ispred laptopa, Viktorija je počela bjesomučno laktom gurkati Gertrudu koja je tipkala po mobitelu jer se na monitoru pojavilo izuzetno mlado meso: visoko, mišićavo, predivnih plavih očiju, usana stvorenih za ljubljenje i još tko zna što sve ne. O da, predivno mlado meso! Počele su mu postavljati pitanja, u stvari niti trećinu pitanja od onih koje se postavljale drugim

kandidatima. Benjamin nije imao odgovarajuće obrazovanje, nije znao ništa i nije imao iskustva u ničemu što bi mu trebalo pri obavljanju radnih zadataka ali još nije došao ni do auta koji je bio parkiran par metara dalje od ulaza u agenciju kad mu je zazvonio mobitel.

„Gospodine Benjamin, Vi ste? Ovdje Viktorija iz tvrtke Oaza snova! Primljeni ste na posao! Kad možete početi raditi?“

Benjamin se iskreno iznenadio. Prijavio se za posao iz dosade, nije imao baš nikakve kvalifikacije, a dobio je posao no ipak, nikad nije bio u tom kraju niti u Frštuljovcu, smještaj je firma osiguravala i odgovorio je ležernim glasom:

„Mogu zapravo odmah krenuti na put i početi s radom!“

„Odlično, vidimo se !“ – zacvrkutala je Viktorija s druge strane nevidljive mobilne žice.

I tako je Benjamin postao radnik u tvornici. Sa svojom zgodnom pojavom i mladenačkom energijom, brzo je postao srcem i dušom tvrtke.

Benjamin je bio i TikToker u usponu. Kako se dobro uklopio u radnu sredinu, ne zbog svojih radnih kvaliteta nego zbog šarma i komunikativnosti brzo je počeo s radnim kolegama snimati i šaljive TikTok videe. Barem su madraci bila dobra tema i inspiracija za smiješne video uratke, ponekad i ne baš toliko dvosmislene.

No, ono što nitko nije znao jest da je Benjamin bio predmetom zanimanja ne samo jedne, već dviju strastvenih direktorica i Benjamin je brzo shvatio da ima priliku kakva se ne događa svaki dan. Isprobale su Viktorija i Gertruda skoro već sve mlade muškarce u tvrtki, mijenjale ih između sebe bez sustezanja no ovaj put Viktorija je osjetila da se Gertruda opasno zapalila za Benjamina i povukla. Na kraju krajeva, Gertruda je bila ipak direktorica stepenicu više i hijerarhiju je trebalo poštovati.

Dok bi netko rekao da je Benjamin pao u Gertrudine ruke istina je zapravo bila da je Benjamin iskorištavao Gertrudu. Za tu i tamo pokoju zajedničku noć dobio je povišicu, privilegiran smještaj, morao je dolaziti na posao no ne i raditi.

Ono što ni Viktorija ni Gertruda nisu znale je da je Benjamin vrlo brzo našao i djevojku svojih godina s kojom je provodio većinu vremena u svom privilegiranom smještaju. S njom je uživao dok je sa starijom Gertrudom osiguravao privilegirani status.

Bio je dovoljno pametan da shvati da i Viktorija želi svoj dio kolača pa joj ga je i dao dok je Gertruda bila na službenom putu. I onom sljedećem, i on sljedećem...

Benjamin se osjećao kao kralj iz bajke, okružen dvjema divnim princezama koje su se natjecale za njegovu naklonost. Mada, ruku na srce, sve češće umoran kralj. Iako je bio mlad i u naponu snage nije lako održavati dvije pume i onda se opušitati od stresa u naručju svoje

djevojke. Neka samo netko veli da nije zaslužio svoju plaću uz toliko neprospavanih noći! Uz to, smjenu je provodio smišljajući i snimajući TikTok videe jer se i sam već uvjerio i uvjerava se i nadalje u njihovu kvalitetu. Ideje su bile sve dvosmislenije i videi sve smješniji pa je počeo rasti i broj pregleda i broj pratitelja na TikToku. Nema što, Benjamin je postao TikTok influencer!

Dok se Gertruda nikako nije mogla zasititi Benjamina živeći u uvjerenju da je samo njen, Viktorija uživala u tajni kako je Benjamin i njen, a ne samo od one njene najbolje prijateljice, pohlepne Gertrude, Benjaminova djevojka u mislima organizirala vjenčanje, radnici u pogonu bili sve nezadovoljniji zbog Benjaminovog privilegiranog položaja, generalna direktorica Maša postala je sumnjičava. Primijetila je kako se radna atmosfera počinje razvodnjavati, a svugdje oko sebe primjećivala je znakove tajnovitosti i napetosti. Odlučila je istražiti što se događa.

Jednog dana, dok se generalna direktorica Maša šetala tvornicom kako bi provjerila radno stanje, uhvatila je Benjamina i Viktoriju kako snimaju TikTok. Shvatila je da tu nešto nije u redu i sakrila se iza gomile madraca i prisluškivala razgovor. Ubrzo joj je sve bilo jasno jer ipak nije ona došla na položaj generalne direktorice samo tako. Iz razgovora koji je čula brzo je zbrojila dva i dva.

Bila je zapanjena onim što je čula. Sada je znala istinu - Benjamin je bio predmet neobičnog ljubavnog trokuta među direktoricama. Odlučila je da je dosta i pozvala Benjamina u svoj ured.

"Želim razgovarati o ozbiljnoj stvari. Vaše ponašanje narušava radnu atmosferu i profesionalnost tvrtke. To više tako dalje ne može!", ozbiljno je rekla generalna direktorica Maša.

No zapravo, poanta je bila da je i Maša htjela osjetiti svoj dio kolača i to je Benjaminu između redaka dala do znanja. Shvatio je Benjamin u kom smjeru voda teče pa iskreno odgovorio:

„Da ja zadovoljavam sve koji su to htjeli ili bi htjeli u ovoj tvrtki, danas bih bio mrtav od iscrpljenosti!“

"Od sada, zabranjujem snimanje bilo kakvih TikTok videa unutar tvrtke!" – bila je prva reakcija direktorice Maše.

„U redu!“ – odgovorio je smireno Benjamin kidajući se od smijeha u sebi i izašao iz ureda.

Njegovi duhoviti videi o madracima, jastucima i aluzije o tome kako na madracu nema hijerarhije već samo strasti postali su hit na društvenim mrežama. Oaza snova postala je poznata po svojim komičnim videima, iako možda ne baš na način na koji su Viktorija i Gertruda zamišljale.

Tvrtka je na neki način stekla popularnost zbog urnebesno smiješnih TikTok videa no sada je pala zabrana generalne direktorice, a Benjamin je postao neka vrsta internetske slavne zvijezde i upravo dobio poziv da bude gost vrlo gledanog showa u udarnom

terminu na nacionalnoj televiziji. Gostovanje na TV je prolazilo u opuštenoj i veseloj atmosferi pa na kraju voditelj veli Benjaminu da ipak mogu spomenuti tvrtku u kojoj radi i gdje je snimio sve te videe no Benjamin na voditeljevo iznenađenje odgovori:

„Nema potrebe za tim, ima tvrtka marketing koji je plaćen za reklamiranje!“

I tako su Viktorija, Gertruda i Maša naučile važnu stvar - ljubav prema mladom mesu ne smije nadmašiti profesionalnost!

A bila je lijepa i mlada

Nalazim se u šestom desetljeću svog života no spreman sam za novi početak! – započeo je Boris svoju molbu za posao.

Ha! Ha! Ha! – nasmijao se u sebi. Šesto desetljeće, a u stvari je napunio 51. godinu.

No namjerno je uzeo upravo tu formulaciju jer je htio provjeriti kolika je istinita reklama te tvrtke da oni gledaju želju za rad i iskustvo, ne godine.

Znao je Boris da je skoro 100 % sigurno da će dobiti posao jer je bio deficitarno zanimanje i ne pomaže ni uvoz radnika. Osim toga, bio je svjestan i da je kvalitetan radnik, ne samo na papiru.

Ubrzo je došao i poziv na razgovor za posao. Boris je bio u pravu; više je predstavnica tvrtke pričala o tvrtki naglašavajući nekoliko puta kako je ta tvrtka prijatelj radnika, brine o zadovoljstvu radnika i izuzetno cijeni sve zaposlene koji svi maksimalno daju svoj doprinos uspjehu tvrtke, od pomoćnih radnika sve do uprave i svi su korektno nagrađeni za svoj trud i doprinos. Nema rukavica, sve je transparentno.

Boris je očekivao onu čestu rečenicu Javit ćemo Vam se! no do njega je dopro upit:

Odgovara Vam? Kad možete početi raditi?

Ako je hitno, mogu za koji dan no ako je moguće volio bih odraditi otkazni rok u staroj tvrtki. – odgovorio je smireno.

Kao da se na trenutak spustila sjena na njene oči no odgovorila je s osmijehom:

Naravno, lijepo je što želite biti korektni! Nadamo se da ćete tako biti i prema nama ako možda dođe do toga!

Mjesec dana otkaznog je brzo prošlo. Između Borisa i uskoro bivšeg poslodavca također nije bilo rukavica. Borisov otkaz je bio očekivan jer nije više htio biti dostupan 24 sata na dan svih 7 dana u tjednu, nijedne godine iskorištenim cijelim godišnjim odmorom i uz minimalni mjesečni fond 200 radnih sati. Boris čak nije mogao dogovoriti unaprijed kavu ni za naredni dan, a kamoli drugi tjedan. Kad bi i šest mjeseci unaprijed najavio da će trebati slobodan jedan određeni dan, bilo je vrlo, vrlo upitno hoće li ga i dobiti.

Zato je Borisu djelovalo kad je počeo raditi u novoj tvrtki kao da se oslobodio lanaca koji su ga sputavali i kojima je bio okovan 24 sata na dan, cijeli tjedan. Činilo mu se kao da je u nekom paralelnom svemiru, svemiru slobode. Imao je uglavnom dobre radne kolege, posao je znao biti naporan no svi bi zajedničkim snagama uprli i svaki zadatak se uvijek uspješno priveo kraju. Borisu nije bilo jasno zašto su oni koji su dali otkaz u ovoj firmi otišli, sve je djelovalo korektno, pošteno, transparentno, sve dok nije počeo otkrivati zamaskirane igre.

Recimo Borisu je bilo krivo što nije mogao i on uživati u novogodišnjoj fešti za zaposlenike tvrtke. Naravno, svi radnici su bili pozvani pa i oni koji su otišli u mirovinu (a izgleda da je bilo jako malo onih koji su iz ove tvrtke otišli u mirovinu) i Boris se veselio što će evo po prvi put u svom radnom vijeku i on biti na novogodišnjoj fešti. Fešta je počela u 20 sati, njemu je smjena bila do 22 sata pa je došao poslije smjene. I ostao na fešti ravno 2 minute i 17 sekundi. Toliko mu je trebalo da se javi svom društvu i objasni im da ne može ostati jer je srčani bolesnik i smeta mu zagušljivost i dim cigareta, a prostor gdje je bila fešta već je bio pun dima; pušilo se unutra iako je zabranjeno pušenje u tom prostoru. Tako Boris nije bio na novogodišnjoj fešti, ni te godine ni one naredne ni one sljedeće, nijedne u svim godinama svog rada tamo. Jer eto, toj tvrtki su važni svi radnici – osim nepušača.

Maske su počele postepeno padati, nije izgleda sve transparentno, ima pomalo i karnevalske predstave.

Boris k'o Boris, naučen na rad i dresiran skoro tri desetljeća kod privatnika nije se prvih godina mučio s tim. Radio je vrijedno, radio je marljivo i jedne godine tvrtka je bila jednostavno primorana da ga proglasi radnikom godine. Kad si proglašen nečim red je i običaj da uz to proglašenje ide i nekakva nagrada.

Boris je za nagradu dobio bon za vikend za dvije osobe u jednom hotelu na moru. Naravno bio je radostan, a i ponosan zbog toga. Sve do dana dok nije htio taj bon iskoristiti i saznao da taj hotel više ne radi! Dobra

karnevalska šala, nesumnjivo!

Tako su stari, domicilni radnici kojima su počele prisjedati te karnevalske šale počeli odlaziti, uglavnom na zapad pa je onda logično da se pomanjkanje radnika počelo nadoknađivati radnicima iz zemalja kojima smo mi zapad.

Zbog povećanja tih kadrovskih poslova s odlascima i dolascima radnika kao u kakvoj karnevalskoj povorci u kadrovsku službu zaposlena je Stela. Došla je s odličnog uhljebničkog posla pa nikome nije bilo jasno zašto je promijenila posao. Predstavljena ja kao velik dobitak za tvrtku.

A bila je lijepa i mlada, s kvalitetnom dnevnom (a vjerojatno i noćnom) maskarom.

O kvaliteti tog dobitka radnici su se brzo osvjedočili. Radnica se ozlijedi na radu, a njenog muža je HZZO pet puta vraćao da dotični dobitak pravilno ispuni prijavu o ozljedi na radu.

Ali glavno da je dobitak bila lijepa i mlada žena, s kvalitetnom dnevnom (a vjerojatno i noćnom) maskarom.

I Boris se jednom ozlijedio dok je išao na posao i liječnica mu je rekla da to također spada pod ozljedu na radu, samo tvrtka (konkretno naš lijepi dobitak) mora popuniti formular. Boris je poslao, zbog zadobivene nepokretnosti pri ozljedi, email pa je nakon 3 dana

ponovo poslao email ali ni nakon pet dana odgovora nije dobio. Dobitak je očito imao puno posla pa nije stigao ni u pet dana odgovoriti. Ali je dobitak bila lijepa i mlada žena, s kvalitetnom dnevnom (a vjerojatno i noćnom) maskarom.

Borisu je prošlo bolovanje bez ozljede na radu, nakon par mjeseci se potpuno oporavio i nastavio raditi, sad već pomalo s maskom nemotiviranosti. Radio je i radio no nije nešto i zaradio pa je morao dignut kredit.

Sva sreća pa je danas već podosta toga digitalizirano i Borisu je bio dovoljan odlazak u banku gdje je službenica sve one papire i potvrde koji su se prije skupljali manualno sada rješavala klikom-dva na laptopu. Vrlo brzo je otkrivala koliko Boris ima radnog staža, koliki mu je prosjek osobnog dohotka, kolika su mu postojeća zaduženja, ali je otkrila i da se na HZMO vodi kao zaposlen na određeno iako već godinama ima ugovor na neodređeno, samo što dobitak nije prijavio svih tih godina promjenu iz određenog u neodređeno. Ali je dobitak bila lijepa i mlada žena, s kvalitetnom dnevnom (a vjerojatno i noćnom) maskarom.

Kredit je odobren, ali se ne može potpisati ugovor dok se ne dobije potvrda o ugovoru na neodređeno. Ljubazna službenica banke dala je Borisu formular koji tvrtka (konkretno naš lijepi dobitak) mora ispuniti da potvrdi kako je Boris u radnom odnosu na neodređeno. Boris se najavio Steli, objasnio što mu treba i može li doći sutradan ujutro, u petak, u 8,30 sati.

Može! – odgovorila je.

Boris je s nestrpljenjem čekao jutro kako bi sve brzo riješio; Stela mu napiše potvrdu, odnese je službenici u banku pa dobije kredit odnosno novac na račun još taj isti dan, u petak, jer inače ništa prije ponedjeljka.

Kako mu je do posla trebalo 20 minuta vožnje u 8,00 je bio u autu i taman ga je htio upaliti kad je zazvonio mobitel. Zvala ga Stela i upitala može li se pomaknuti sastanak u 9,00 sati jer je ona još na putu i neće stići do 8,30.

Potvrdio je no kako je već bio u autu odlučio je odvesti se tamo pa u kafiću pokraj popiti kavu dok čeka 9 sati.

Stigao je u 8,25, parkirao se i otišao u kafić, a tamo je Stela s još nekoliko kolega iz raznih kancelarija pila kavu. Nije ga uočila. Naručio je kavu i otišao je popiti na terasu iako je bilo prohladno jer mu je bilo mučno od ove Tragi-Pulcinelle.

Kad je, malo prije 9 izašla, samo je uz osmijeh izrekla: Ooo, Vi ste već tu?

A ispred njenog ureda već ju je čekalo šestoro radnika. Iz raznih zemalja svijeta.

Karneval bez granica!

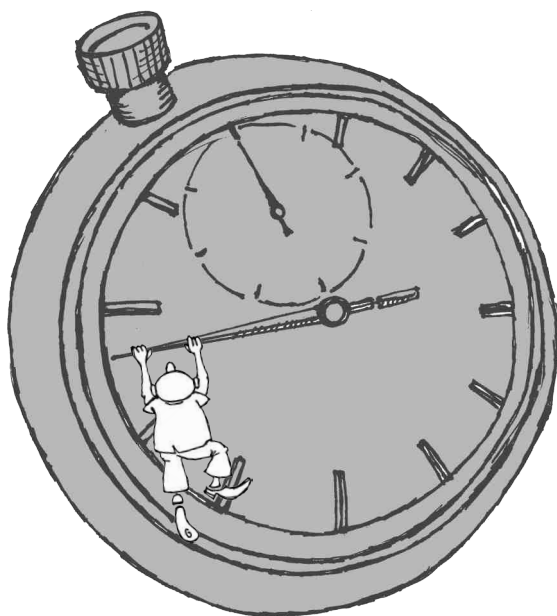
Kad se te godine proglašavao radnik godine dobitnik je bio naš dobitak, lijepa i mlada žena, s kvalitetnom

dnevnom (a vjerojatno i noćnom) maskarom. Za nagradu je dobila vikend u hotelu koji je radio punom parom.

Borisu, a bome ni jednom radniku, ni domicilnom ni ovima iz raznih zemalja svijeta nije bilo jasno kako je ona uopće bila u kategoriji radnik, a još manje najbolji radnik.

Ali ona je bila lijepa i mlada žena, s kvalitetnom dnevnom (a vjerojatno i noćnom) maskarom. I kao takva, kvalitetno zamaskirana, jedan od najboljih aktera karnevala bez granica!

Jednominutne priče

Tanka je crta

Bilo je vrijeme ručka i mali restoran-samoposluga otvorio je svoja klizna vrata gostima.

U jednom trenutku ušla je i starija žena, bakica kako obično zovemo starije žene. Uzela je poslužavnik i odabrala samo jednu tortilju, platila je, sjela i počela polako jesti.

U trenutku dok se konobar uputio u skladište brže bolje je šmugnula do zdjele s majonezom i natrpala par žlica na svoj tanjur. Konobar ju je vidio, ali se pravio da nije.

Štoviše, otišao je još jednom nepotrebno u skladište, a ona je iskoristila to vrijeme da uzme i zdjelicu juhe.

Zatim joj je odnio jedan kolač rekavši da su to dobili na probu pa daju gostima da probaju i ocijene kakav je, može li ga restoran uvrstiti u stalnu ponudu.

Nije konobar podupirao prijevaru i krađu, ali je znao prepoznati borbu očaja i ponosa. Uostalom, bio je i Svjetski dan činjenja dobrih djela – Good Deeds Day.

Muke po euru

Sunčan dan krajem veljače izvukao je obitelj Pleš u šetnju. Terasa kafića bile su pune koristeći tjedan odličnog vremena, čak je i sladoled bio u prodaji. Doduše cijenu kuglice od 7 kn pretvorili su u 0,93 € po fiksnom tečaju dajući mogućnost da se tko želi riješi kovanica od po cent i dva jer već se šušalo kako se Hrvatima ne da zezati s kovanicama centa kao što im se nije dalo ni s lipama.

Luka držeći 1 € otrči do prodavača i pita pošto je kuglica. 93 centa!

Košta 93 centa, a dala si mi samo ovu jednu! – reče tužno mami.

Imaš 1 €, to je 100 centa pa imaš dovoljno. Daj samo taj euro prodavaču i on će dati sladoled i još vratiti do eura. Lukica otrči i izrecitira: Mama je rekla da mi naplatite 39 centa i vratite euro!

Prodavač se od srca nasmijao ovoj matematici, dadne sladoled bez naplate uz riječi: Uzmi, ja se još ne snalazim s tim eurima!

Kupidon

Ispred škrinje sa sladoledom stajali su lijevo mama i sin, a desno tata i kći.

Konobar je završio s gostom na blagajni i okrene se njima: Dobar dan, izvolite!

Usput mu proleti misao kako je zaista uvijek sin više vezan uz mamu, a kći uz tatu.

Dvije kugle sladoleda molim, čokoladu i jagodu! – odgovori mama.

Imate li bon za besplatan sladoled? – upita konobar budući da su hotelski gosti s djecom dobivali kupon za besplatnu kuglicu sladoleda djeci svaki dan dok su u hotelu.

Ma nema veze, platit ćemo! – odgovara mama.

U međuvremenu konobar je primijetio kako se tata igra s kuponom za sladoled u ruci i veselo mu se obrati: Hajde tata, daj kupon da mama ne mora plaćati!

Tata pocrveni i počne zamuckivati, ali mama će s osmijehom od uha do uha: Mi nismo zajedno!

Poezija u prolazu

2024.

Ova 2024. čini na samom početku čuda,
moj mozak puno brže vrluda,
dok glava razmišlja noga već zna kuda,
a koncentracija je posvuda!

Zezati se volim još i više,
tipkovnica sama priče piše,
dok se trbuh slobodno njiše
muzu mi inspiracija siše!

I zato je ovo godina prava,
prošloj niti vječna slava!
Osjećaji su mi kao u lava
samo još da izblijedi boja plava!

Vedro i veselo vam bilo
i da se puno želja obistinilo!

Kanal 4

Upravo je bilo na Kanalu 4
kako se na Facebooku mijenjaju parametri
pa satove zamjenjuju kronometri,
a reklame će naplaćivati taksimetri.

Također, rekli su na Kanalu 4,
da u svakoj grupi moraju postojati epicentri,
moderatori biti geometri,
a duljinu objave određuju centimetri.

I još su rekli na Kanalu 4
da prošli i sadašnji ministri
nisu previše bistri
ako nisu bar magistri.

Ako ne vjerujete Kanalu 4
onda vam trebaju manometri
da vam se glava dobro provjetri
i mozak ne bude kao jesetri.

Obavezno trebate, rekli su na Kanalu 4,
biti izuzetno bistri i hitri,
ovoj pjesmi potencimetri
te poslati je dalje: mami, tati, bratu, sestri!

Kako nastaje dubokoumna pjesma

(recept u 4 kite)

Uzmi riječi kao što su šušur,
Zamotaj ih u zagonetan kružni niz.
Baci tu i tamo nekoliko vrtoglavica,
I eto, pjesma, oh, kakav hit!

Dodaj zvukove poput šuškanja lišća,
I evo nas, u dubinama duše.
Pa, tko će znati što to znači,
To je umjetnost, samo pravi znalci kuže.

O, dubine duboke, duboko u dubini,
Gdje se riječi gube u tami.
Ali nemojmo se zavaravati,
To slova su samo, poredana slabo i krhko na osami.

Zapleši s metaforama, divljim i slobodnim,
Između svjetlosti i tame, igravimo igru.
Jer nije bitno da li ima smisla,
Važno je da zvuči pametno, zar ne, autsajderu?

Domovina

U zemlji gdje korupcija vlada,
Domovino, gdje si sada Ti?
Na brdu laži i obmana trobojnica vijori,
pod plaštem lažne ljubavi, Tvoje lice blijedo.

Branitelji hrabro su se borili,
ali danas, tko su pravi junaci?
Politika spletkari, otimačina tvojih dijelova cvjeta,
Domovino, Tvoje je ime izgubilo sjaj.

Lažljivi političari plešu tango,
na tlu korupcije, bez stida gangaju.
U ime Tebe, oh, draga Domovino,
kradu i pljačkaju, vjerujući da smo gluhi.

Mitomani hvale svoju odanost
dok prodaju Tvoje bogatstvo za svoj džep.
Tihi heroji, osuđeni na šutnju,
jer oni koji progovore postaju meta.

Osuđuju nas zbog sumnje i pravde traže,
dok Domovina tone u močvaru licemjerja.
Svi smo mi krivci, ili bar tako tvrde,
Jer, Domovina, draga, Tvoje srce je krvlju zgrušano.

U očima laži, ljubav izgubljena,
Domovino, gdje je Tvoje istinsko lice?
U rukama kradljivaca i lažnih junaka,
snovi o Tebi postali su gorčina.

No neki od nas još uvijek vjeruju
u istinsku Domovinu, u ljubav pravu.
Ipak, dok političari plešu svoj pogani ples,
Domovino, pitamo se gdje si Ti nestala.

Nije ljubav tjerati ljude Tvoje u tuđi svijet
niti je poštivanje Tebe otimanje dobara Tvojih!
Ljubav prema Domovini nema svoju cijenu
i ne poštuje Tebe nitko tko ne poštuje i druge!

I zato Ti pun Remetinec želim,
Goli otok kao Feniks da se ponovo dignu
pa da se Domovina moja pohlepni virusa riješi
i procvate snagom istinskog poštovanja!

Posao

Ako se ne radi iz ljubavi
posao je tada gubavi,
ako je Sizif glavni
rezultati neće biti bajni,
no ako je družba Pere Kvržice
bit će dobre štedne knjižice.

Posao nije dovoljno voljeti
jer neke stvari treba i preboljeti,
posao se radi i dušom i tijelom,
voljom potpuno oživjelom.
Kad završiš jedno poglavlje posla
znaš da je radnja tvoja suvisla.

Treba se čuvati najvećih prepreka posla
da ne rade od tebe osla,
nije to nesposoban radnik,
on je samo nesposoban jadnik,
najveći protivnik efikasnosti svake
kad za menadžere postave čudake.

Ne razumije proces cijeli
ali kao da mu je nos bijeli
pa naredbe svakakve sipa
kao da mu je glava prazna pipa,
a produktivnost nula bi bila
da radnika nije marljivost osposobila.

Kurdějova

I vrag reče:

izdubite bundeve i u njima zapalite svijeće

nek' pop se u crkvi okreće!

Djeca nek' tikvama gube vrijeme

da zna se da su moje sjeme!

A svećenik kad trud dječji uništi

nek mu duša u Paklu vrišti!

Halloween se čita Holywin

Halloween je proš'o
poganin pameti nije doš'o,
al' zato ima nekoliko vještica više,
iz čarobnih bundeva se stvoriše
iako tvrde da vještica nema
još tamo od Salema!
Bilo je čak i orgija,
predvodio ih Borgia.
Uostalom, nema brige za vjeru
dok klečavci koljena deru
a sada ću završiti pjesmu ovu
dok istjerivača đavola ne pozovu!

Kaj

Zaboravio te nisam i jesam!
Osjećaje mi budiš dok te čitam
no za pismo u sjećanju je plijesan!
Nekad bio sam tvoje drago dijete
danas samo ljubimac tmurne sjete!
U djetinjstvu zadirkivali me zbog tebe,
danas ne prepoznajem sam sebe.

Život me vodio svuda
tražio kulturu bez truda.
Kako da objasnim svima
da i kaj svoju kulturu ima?
Ravnopravnosti imao nisi,
nisu te htjeli čak ni na misi!

Tužno je kajkavac biti,
a kaja svog se sramiti!
Ne sramim te se više
no poznavanje tebe mi ne ostaviše!

Ipak, sam sam si kriv
što u meni više nisi živ!
Ja sam taj koji se predao jesam,
Ni njihov ni tvoj, sam sam!

Ne smijem

Ne smijem previše reći
da ne shvate kako ne govorim o sreći.

Ne smijem previše reći
jer bi duša bila izložena drhtureći.

Ne smijem previše reći
jer dovoljno živio sam jezike dvoreći.

Ne smijem previše reći,
ionako već peče pogled taj motreći.

Ne smijem previše reći
pa nemam više ni koga se odreći.

Ne smijem previše reći
jer izgubio sam se putem boreći.

Ne smijem previše reći
jer jecaj neću moći suspreći.

Ne smijem previše reći
jer rok života uskoro će mi isteći.

Ne smijem previše reći
da ne shvate kako krenuo sam Smrti hrleći.

Zrenje

I čuh stihove

kakve još čuo nisam,

proželi me čitavog;

ne, nije bio san.

A opet, sve kao da je

deja vu

i to ne prvi put!

Haiku za vlastitu dušu

Proljeće nije,
sjemenje ipak klija,
borba za život.

Slavuj u krošnji
čeka na prolaznika.
Koncert u suton.

Ogledalo il'
tišina, mrtva voda
- a roda je kip.

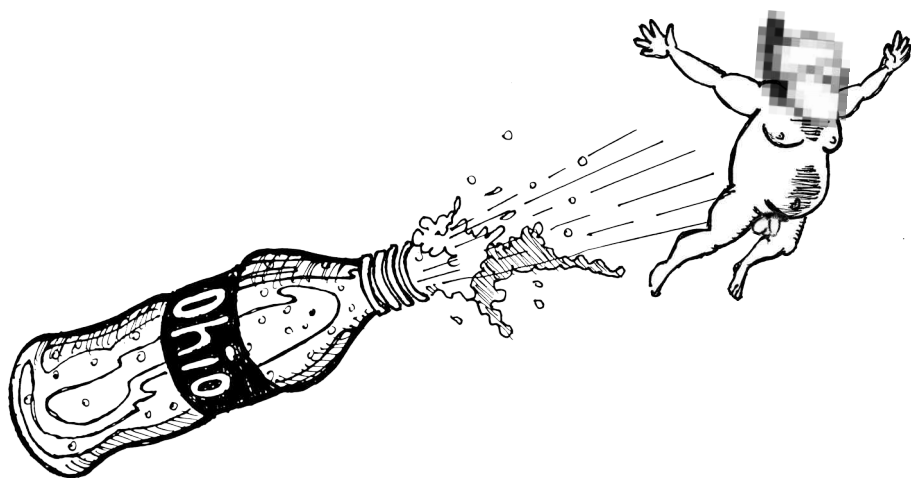
Kaos u travi,
vrvi život pravilno,
vrijedni mravi.

Mjesec i Saturn,
dva nebeska portala.
Zbilja je mašta!

Pupoljak, crven,
latice dodir traže,
rosa već klizi.

Zamaman miris
iz pekare se širi.
Radna nedjelja!

**Gazirani gorkićizmi
(Gorkić je govorio!)**

Bio i ostao Konobar s olovkom

Biti aforist je opasan hobi, nikad ne znaš koliko će se psihopata prepoznati u tvojim aforizmima!

Iako nisam aforista znam ubosti i bez igle!

Da policija istražuje moje ubojstvo i pita je li imao tko razloga da me ubije dobronamjerni bi odgovorili: A tko nije?

Ne znam se lijepo izražavati, vjerojatno zato jer ni istina nije lijepa.

Ima ljudi koji me poštuju.
Onda se zajebu i upoznaju me uživo!

Jedni kažu da mi fali ono nešto, drugi kažu da imam ono nešto, a ja samo nešto razmišljam.

Razmišljam da postanem plus-size influencer, plus-size već jesam!

Ne idu meni svi ljudi na živce!
Neki mi idu i na jetra!

Ponekad inspiracija dođe s godinama, kad se intenzivira prkos!

Zanimljivo kad se netko prepozna u mojim gorkićizmima pa pita što imam protiv njega?
Nemoj biti pesimista, vjerojatno nije protiv tebe nego za

tebe!

Tjelovježbom se jača tijelo no ja imam snažan duh jer vježbam mislima.

Badava me pokušavaju uklopiti u neki kalup kad ja imam svoju prirodnu širinu!

Pisanje je mnoge proslavilo, neke obezglavilo, mene zainatilo!

Dođoh,
saslušah,
klimnuh,
promrmljah,
odoh!

Možete mi začepiti gubicu, ali mi ne možete uništiti olovku!

Odlučio sam postati faca: više ne ganjam ciljeve, nek' sad oni ganjaju mene!

Kaže mi prijatelj da sam postao tražena roba.
Sad čekam da vidim jel' me to policija traži!

Nikad se nemojte zamjeriti nepoznatim osobama jer možda je ta osoba konobar koji će vam posluživati večeru!

- Isusek kaj me oni gosti tam iza jebeju, ponorela bom z

njima!

- Pošli ih napre, reči da je kolega bole raspoloženi za seks!

Konobar je kao i otirač; kad ga nema svi to primjećuju, a kad je tu nitko ne obraća pažnju na njega!

Konobar je zapravo prava kuja - svrha njegovog postojanja je da vas zadovolji!

Konobar je čovjek kojemu nedostaje dozvola da bar pola sata mjesečno može šamarati uzrok stresa!

Novinarka: Da možete, što biste promijenili u svom životu?

Ja: Težinu!

Doći će i mojih 5 minuta, a onda će trajati doživotno!

Volio bih postati manjina,
bar za petnaestak kilograma!

Ja se naljutim, ali već za godinu-dvije me prođe, dobra sam duša!

Ne idu mi aforizmi al' znam potkuriti i bez njih!

Moram i ja nekam oditi za dotepenca kaj bum određival ko, kam, kaj!

Uvijek sam bio poslušno dijete, ali mi sluh nije baš uvijek bio najbolji!

Istina, drugi su uvijek u pravu. Ja više volim krivine.

Kad gost upita konobara:

Znaš li ti tko sam ja?

logičan odgovor konobara je:

Pitajte na recepciji!

Život prije, za vrijeme i poslije

Nositi lentu je lako; nositi teret odgovornosti prema zajednici - to je prava težina liderstva.

Aforizam je kao ključ koji otključava vrata mudrosti - često zaboravljamo da je svako otključavanje samo početak novog putovanja.

Ego je sjena koja raste u nedostatku svjetla.

Ako poslije kiše dolazi sunce to ne znači da poslije nesreće ne dolazi katastrofa!

Povodom Dana planeta Zemlje predlažem da se ukinu plastične operacije.

Jutro je pametnije od večeri osim ako si na suprotnoj hemisferi!

Kad mitove rušite sami to se zove spoznaja, a kad vam mitove sruše drugi to se zove izdaja!

Kakav otac takav sin osim ako nije žensko dijete!

Kako prepoznati diplomski rad koji je napisala umjetna inteligencija?

Nije prepisan od nikoga!

Razlika između umjetne inteligencije i prirodne inteligencije je u kvocijentu inteligencije!

Umjetna inteligencija je ponekad odličan izlaz iz razgovora s glupim ljudima!

Umjetna inteligencija nema ono najvažnije: iskustvo!

Zemlja je okrugla, ni glupost joj nije ravna!

Iskrenost se javno cijeni, privatno nije poželjna!

Ne vrijedi plakati, kaže pjesma stara.
Ajd onda pjesmo ti očisti luk!

Znaš pjesmu "Za ona dobra stara vremena"?
Ako je odgovor DA, ti si komunist i jugonostalgicar!

Nije u šoldima sve,
dobre su i zlatne rezerve!

Poslušala je savjet iz pjesme "Zovi, samo zovi" i sad joj treba kredit da plati telefonski račun.

Ako je parizer ogledalo društvenog bogatstva onda je glazbeni ukus ogledalo kulturnog siromaštva!

Nekad kruha i igara danas parizera i cajke!

Pristojan bećarac je ranga bureka sa sirom!

Nekad nije bilo interneta al' je zato pošta bila puno brža!

Nijedan prijatelj ne misli toliko na vas koliko to čini neprijatelj!

Salvador Dali je veoma omiljen u Hrvatskoj, ljudi čak započinju rečenice s Dali...!

Lako je izmisliti toplu vodu, budi faca pa izmisli topli led!

Jedan sat unazad prostata protumačila kao jedno pišanje unaprijed!

Učenici u školu krenu znatiželjni još uvijek bez omiljenog predmeta no negdje putem shvate da je najvažniji predmet rodoslovlje: Znaš li ti tko sam ja?

Svaka matematička formula se daje pojednostaviti, dovoljno je samo izbaciti nepoznanice!

Nije uspjeh biti uspješan među neuspješnima, pravi uspjeh je biti uspješan među uspješnima!

Nije svaka pohvala slatka; zavisi tko pohvaljuje!

Osmijeh na licu je lako odglumiti no osmijeh u duši ne može se patvoriti!

Želja da nešto promijenimo proporcionalna je našoj lijenosti da se pokrenemo!

Dokaz da postoji inteligencija u svemiru leži u činjenici da izbjegavaju nas Zemljane u širokom luku!

Kvaliteta se ogleda u porijeklu kritike!

Postoje te neke osobe koje su zapravo svjetionici!

Korak po korak i prođe život.

Na sreću, nije sve u udžbenicima, ima podosta toga i u knjigama!

Off the record znači javna tajna!

Život je lanac trenutaka koji će prekinuti najslabija karika!

Vrućina je najveći prijatelj nas debelih – znojimo se i bez vježbanja!

Nije bitno koliko su noge duge nego kojim smjerom su krenule!

Čekanje nije majka strpljivosti.

Strpljiv čovjek dođe do cilja, čovjeku koji čeka u čekanju može proći život!

Ponavljanje je majka ritma!

I oni koji se vrte u krug imaju više promjena od onih koji stoje na mjestu!

Moral je istovremeno i amfibija i kameleon!

Motiv nam mogu dati drugi, ali motivaciju si dajemo sami!

I izraz lica je oružje; mrko je opasno, ali nasmijano može biti smrtonosno!

Kurtoazija je ponekad pod maskom bontona, a ponekad je maska licemjerju!

Mudrost je shvatiti na vrijeme da nisi dobrodošao, a tvrdoglavost je ostati usprkos tome!

Laž je prozirna no jal nema nikakav veo!

Vele da današnje čovječanstvo ne bi moglo živjeti bez interneta.

Glupost!

Ne bi preživjelo bez šminke!

Teži je uteg od kilograma misli nego uteg od kilograma željeza!

Dobivanje kilograma se ne računa automatski pod "razvoj".

Nemam kulture, ali će mi je mikrobiološki laboratorij uzgojiti!

Zašto volim noć?

Jer nema one debele sjene koja me stalno slijedi po danu!

Najbolji čovjekov prijatelj je knjiga.

Nasmijat će vas kad želite, utješiti kad zatreba, praviti društvo dok drugi misle da ste sami, zaokupirati vašu pažnju nenametljivo i otputovati s vama tamo gdje inače nikada bez nje ne biste bili!

Uvijek sam imao tenzije
da dođem do penzije!

Od kolijevke pa do groba
najteže je predmirovinsko doba!

Mirovina je zadnji stadij života!

Proljeće je najoptimističnije doba čak i pesimistima!

Pripreme u tijeku, raspoloženje u toku!

Jeftino nije uvijek i jeftinije!

Dobro je ponekad pokazati zube samo pazite da budu oprani!

Dok Europljanima ne smrkne, Australcima ne svane!

Svaka utrka traje od starta do cilja, osim one unaprijed izgubljene!

Nema smirenosti bez prethodne uznemirenosti!

Kontradikcija je kad ti se sviđa laž, ali ne i njen autor!

Ljudska glupost je beskonačna al' je ljudska bahatost beskrajna!

Ponoć je trenutak u kojem jedno razočarenje završava, a nova nada počinje!

Metafora je stilsko izražajno sredstvo koje uvijek krive osobe shvate doslovno!

Bio je dobrica sve dok nije okusio tuđe "dobro djelo"!

Prema starosti treba biti obziran premda je ona svakodnevno prema vama bezobzirna!

Dok Europljanima ne smrkne, Australcima ne svane!

Svaka utrka traje od starta do cilja, osim one unaprijed izgubljene!

Dajmo manjinama ravnopravnost da se ne opterećuju s privilegijama!

Od priče do priče i eto trača!

Razumijem ja što neki vole bijeli Božić no zašto ismijavaju ove što cijele godine vole bijelo?

Koja je svijeća najveća?
Ona u srcu!

Istraživanje u fikciji često je proricanje budućnosti.

Vjera nije samo za vjernike

I među svećenicima ima onih koji vjeruju u svoj posao i onih koji su samo uhljebi!

Stepinac je poput pokvarenog svjetionika u tmurnim vremenima davao svoj doprinos.

U srcu vjere i hrabrosti, Stepinac je stajao kao simbol nepokolebljive predanosti svojem uvjerenju: žene su bezvrijedne sluškinje.

Vjera bez razumijevanja je kao svjetionik bez svjetla - može zabludjeti u vlastitoj iluziji.

Koji je naziv za katoličke talibane koji mole da budu muško?

Bottom-moljci!

Novac je đavolja hostija.

Tko tebe kamenom, ti njega knjigom!

Nosi li ponizan masku licemjera ili obrnuto?

Nedjeljni tračevi su bolji od ostalih jer su blagoslovljeni!

Zašto vjernici ne žive u duhu svoje vjere?

Zašto platiti ulaznicu za dječju predstavu i ne daj Bože umanjiti milodar Crkvi? - tema je okruglog stola koji se navodno organizira u Šibeniku umjesto dječjeg festivala. S prijedlozima kako bolje potrošiti taj novac gosti predavači bit će svećenici iz poljskog grada Dabrowa

Gornicza koji će odmah i usporediti cijenu viagre u Poljskoj i Hrvatskoj i izabrati najbolju mušku prostitutku!

Ili Bog ili evolucija, ali netko je gadno zajebao!

Da imamo imalo vjerničkih odlika kojima se volimo busati u prsa priznali bi da jedini Bog u kojeg vjerujemo je novac!

Ateista je ateista, za sve vjere i kalendare!

Recimo da razumijem da postoje “naš” i “njihov” Uskrs, “naš” i “njihov” Božić, “naš” i “njihov” kalendar itd., ali nikako ne mogu razumjeti da postoje “naša” i “njihova” pohlepa. Pohlepa je pohlepa, bez obzira na vjeru, rasu i spol!

Politička previranja

Dajmo manjinama ravnopravnost da se ne opterećuju s privilegijama!

Zrinska garda je izmišljena da da svoj obol društvu - baš kao i muha.

Zrinska garda nas konstantno podsjeća o potrebi svoje prisutnosti - baš kao kamenčić u cipeli.

Toliko imamo vladara iz sjene da marionete na položaju više ne znaju po kojim taktovima plesati.

Dok su hrabri stvarali prilike za pobjede ustaše su stvarale prilike za bijeg.

Politika ipak nije kurva jer ne daje svakome, samo onima s pravom članskom iskaznicom!

Političari su različiti kao i ejakulacije: jedni prskaju obećanjima, drugi izlijevaju laži dok treći samo zakašljucaju!

Oporba je uvijek imala sniženja; potvrdili kupci iz krugova vladajućih!

Najpožudniji pogled imaju političari pred svake izbore!

Na izborima se baš ne vidi koliko pojedinac vrijedi ali se brzo sazna za koliko se sam cijeni!

Ne cijenimo dovoljno HDZ, zato se oni procjenjuju sami!

Oduvijek je sanjao o priznanju. Sad će dati jedno na sudu!

Hrvatska je zemlja slabovidnih osoba; non-stop se čuje "Ja ne vidim u čemu je problem!"

Kojom brzinom smo počeli izvoziti kriminalce u BiH dotična bi mogla postati najkriminalnija država, a Hrvatska popušiti još jedan visok rejting!

Nemojte im dozvoliti da vas pokore danas kako bi im mogli dati šansu za novi pokušaj sutra!
U nadi je spas!

Obmana je drugo ime vlasti!

Činjenica je da umjesto karizmatično
bিরamo problematično
koje nas jebe sistematično,
vrlo često čak dramatično,
dogmatično mu je matično,
a narod prođe traumatično!

Znate li da istina ponekad ima nekoliko nula?

Da bi uspjeli u životu ponekad možda i nije važno da ste član one jedne stranke koliko je važnije da niste član one druge stranke!

Vlada RH po službenoj se dužnosti ne može iseliti iz

Hrvatske!

Samo jedna stvar može ujediniti Hrvate, a to je podjela!

Načelnikov poučak:

Ne pitaj se što ti možeš učiniti za općinu, upitaj se što općina može učiniti za tebe!

Političari su kao i otrov; štetni su u svim dozama!

Razlika između 00000 i 000000 je nula. Dakle, nema mita!

Niko ne sme da vas bije osim AP-ove bahatije!
Jer ste vi to tražili!

U demokraciji se nameće svoje mišljenje dok u diktaturi nema drugog mišljenja!

Ne cijenimo dovoljno HDZ, zato se oni procjenjuju sami!

Kletva kralja Zvonimira: podobnost ispred sposobnosti!

Prvo sam se zapitao kakav je to sklop u glavi HDZ-ovih glasača, a onda shvatio da u praznini nema sklopova!

IZVANREDNA ČESTITKA!

Sretnu novu 2024. godinu želim i HDZ-ovcima; želim im poštenja, rada, stručnosti i predsjednika stranke s ispravnim radarom!

I šutnja ima rok trajanja!

Hrvati su definitivno nacija s posebnim potrebama!

Poslovna razmišljanja

Hrvatska je zemlja meda i mlijeka. Uvoznog!

Prazan hod je obavezna koreografija kod viška administracije!

Svaki zaposlena osoba ima pravo na odmor na poslu! Osim uhljeba, njihov posao jest odmor!

Srednji management je izvor stare međimurske: Nit' vrit nit' mimo!

Ne dobiva se svjedodžba za svaku školu koju pohađamo!

Dok jedni stimuliraju i motiviraju povišicama drugi održavaju standard nestašicama!

Nije grijeh ako CEO nema smisla za humor, ali da nema smisla za posao...

Kolika ja inflacija najbolje govori podatak da ni tvornice više nisu po 1 kunu!

Da su sudovi efikasniji i Hrvati bi se više tužili! (a ovako stalno jedni te isti!)

OGLAS:

Traži se osoblje za rad, neradnike već imamo!

Info u inbox!

Ne vidim u čemu je problem raditi nedjeljom? Ista sranja k'o i radnim danom!

Kad nemate pametnijeg posla nemojte raditi ni glupi!

Što šef da, šef uzme! – stara radnička poslovice

Nekultura neodgovaranja je kultura institucija.

U pokretnu imovinu se ubrajaju i nekretnine koje su nelegalno pokretom pera promijenile vlasnika.

Hrvatska osmislica:

Ti jesi bolji radnik ali ne možeš dobiti veću plaću da se lošiji radnik ne naljuti!

Ljubav i ostali kontracepcijski proizvodi

Nije gubitak uvijek loš, zar ne djevice i djevci?

Pimpač - kako to mlohavo gordo zvuči!

Odrasla osoba koja kaže pimpač je prostak u rukavicama!

Sjećam se svoje prve ljubavi.
Mislim da još negdje imam taj njen poster.

Žena je muškarcima poput ruleta; koji god potez muškarac odigrao prema ženi budi siguran da nije dobitni!
Osim ako žena ne namjesti igru!

I otrov i lijek drže se u malim bočicama zasebno, jedino je žena istovremeno i otrov i lijek!

Minulo je Valentinovo, sad više ne moram samo ja voljeti nju, sad opet i ona može voljeti mene!

Samo za 18+: Ljubav uvijek ide preko jaja!

Velika je razlika između sretnog i zadovoljnog!
Recimo, muž može biti sretan dok je ljubavnik zadovoljan!

Tri sam ti zime šaptao ime,
a četvrte prezime!

Ljubav je kad u trbuhu osjetiš leptiriće,
ljubomora kad se ti leptirići pretvore u stršljene,
a sloboda je kad je u trbuhu bonaca!

Ako straight muškarci vole na sebe staviti hudicu znači li
to da gay muškarci vole na sebe staviti hudiča?

Pozval me gej sosed na kavo.
Imponiralo mi je kaj ga privlačim...
...al' je stvarno mislil sam na kavo!

Prava je draž dražiti nadraženu personu nježnom
nježnošću nježnika!

Ako muškarac stalno drži ruke u džepovima znači da je
samac!

Domino efekt: jednome padne – svima padne!
Durex moto:
Vaš užitak, naše zadovoljstvo!

I mi muškarci imamo svoj ciklus; ljeti je obično od runde
do runde!

Brak je kao i puzzle; zahtijeva vremena i strpljenja, ali na
kraju je predivna cjelina!

Narcisoidnost nije samo ljubav prema samom sebi nego
i ljubomora na samog sebe!

Nježnost uvijek ima zadnju riječ bez obzira bila hetero ili
homo!

Metafora nije pogodna za izražavanje ljubavi jer se to često protumači kao ponuda za seks.

Samo za 18+:

Razlika između lupanja i lupkanja je u k odnosno u orgazmu!

Metafora nije pogodna za izražavanje ljubavi jer se to često protumači kao ponuda za seks.

Lako je tuđim k...em po stolu mlatiti ako si spreman u ruku ga primiti!

Moje jedine poveznice sa sportom

U sportu vrijeme je istovremeno i najveći saveznik i najveći protivnik.

Da biste se popeli na pobjedničko postolje najvažnija karika ste vi sami!

Duge noge pomažu u mnogim sportovima ali su potpuno beskorisne bez glave!

Boks je plemenit sport jer protivnika ostavljaš na životu!

O šahu izvještavaju u sportskom bloku samo zato jer i u njemu postoje protivnici!

Paraolimpijci se doista takmiče da i oni pobijede, u prvom redu da pobijede predrasude onih kojih misle da je njihov život pred nepremostivom preprekom!

Sportaš koji je beskrupulozan ne razumije sport.

Fair play je prvo pravilo u svim sportovima i glavna odlika pravog sportaša.

Trenerov zadatak je da izazove inat i prkos u sportaša i potakne team building među navijačima.

Najviše crvenih kartona, na žalost, dobivaju navijači.

Žene su protiv muškog sinkroniziranog plivanja jer muškarci mogu duže šutjeti pod vodom.

U svakom sportu gleda se tko je bolji osim u skoku u dalj, tamo se gleda tko ima duži!

Sport je afrodizijak jer je cilj baciti protivnika na koljena!

Mnogi sportovi su kao seks, uvijek netko završi na leđima!

Najviše djece rađa se 9 mjeseci poslije dočeka Nove godine, Valentinova i osvajanja prvenstva!

Jedino navijanje koje može biti konkurencija nogometnom je ono na Eurosongu.

Jedino Amerikanci ne razumiju pravila nogometa, zato ga igraju rukama.

Suci ne mogu odigrati kao sportaši ali zato uporno ukazuju sportašima kako su trebali odigrati.

Sportaš koji nije zadovoljan sjajem svoje medalje u fazi je sazrijevanja!

Razlika između dobrog i lošeg refleksa je u brzini kojom sportaš donosi odluku.

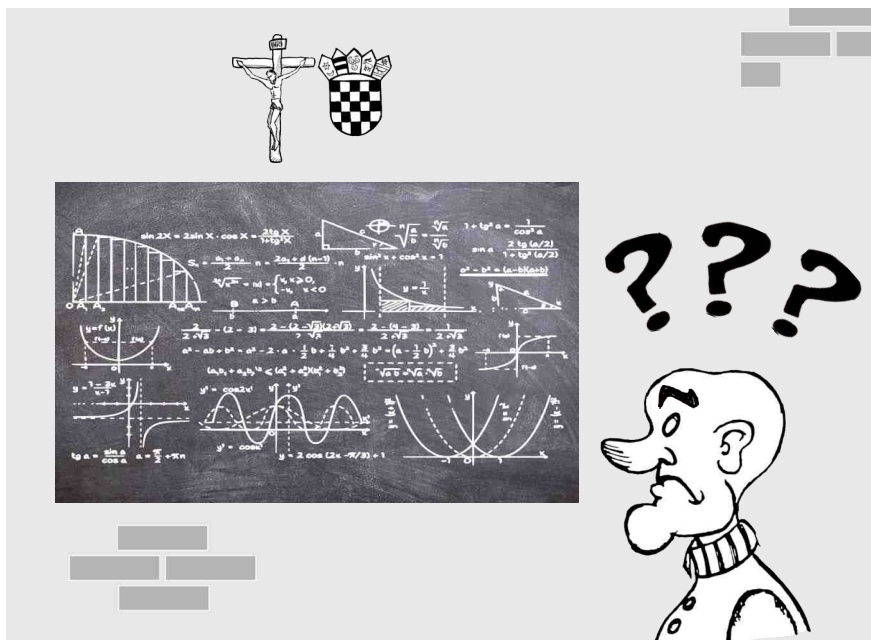
Kakav sin, takav otac! - moderna grčka tragedija.

Moji prijedlozi za nazive bratstva splitskih i zagrebačkih huligana:

- Splitski purgeri
- Purgerski galebi

- Purgosplitski pederi
- Splitopurgerski pljugeri

Neznanstveni rječnik znanstvenih riječi

Legenda o brežuljku

U davna vremena, prije stoljeća sedmog, živio je starodrevni Hrvat po imenu Stjepan. Bio je to čestit čovjek, ali uvijek je bio nekako nezadovoljan svojim okolinom. Jednog dana, dok je šetao prekrasnim poljima sa svojim sinom rekao je da ga riječ bre žulja i kihnuo pri tome pa je ispalo brežuljak. I tako, eto, rođena je riječ "brežuljak".

Stjepan nije shvaćao kako se to dogodilo, ali bio je ponosan na svoj doprinos hrvatskom jeziku. Odmah je počeo pričati svojim prijateljima o tome kako je on, i samo on, stvorio novu riječ. Njegova verzija priče postala je popularna među Hrvatima, a brežuljak je postao omiljeni izraz za mala brda.

S druge strane, u susjednom selu na susjednom brijegu u susjednoj Srbiji, živjela su dva prijatelja, Jovan i Milorad. Jednog dana, dok su zajedno radili na polju, Jovan se požalio Miloradu: "Bre, žulja!" Milorad ga je zabrinuto pogledao, a Jovan, iz nekog razloga, pri tome izustio "khkh" umjesto uobičajenog "aah". I tako je nastala srpska verzija priče o porijeklu riječi "brežuljak". Naravno, ove priče su se širile kao munja među ljudima, a brežuljak je postao poznat kao simpatičan izraz za mala brda i humke. Tako su Hrvati i Srbi, svaki sa svojom verzijom priče, doprinijeli bogatstvu i raznolikosti jezika, dok su se zajedno smijali čudnim situacijama koje su dovele do rođenja riječi "brežuljak".

Anal iza i ostale analize

Ovo je zapravo živa logika:
analiza = anal iza

Prirodni životinjski mošus dobiva se iz spolnog sekreta
mošusnog jelena, ali i losa pa se koristi u proizvodnji
mirisa za njega, muškarca, ergo
los i on = losion

Ako kažu da treba koordinacija znači da su svi ljudi k'o
ordinacija (psihijatrijska; op.a.).

Riječ natjecanje nastala je kad je Nat jecao nad
demokracijom u Hrvata o kojoj Amerikanci samo mogu
sanjati! Od tog dana mnogi se kunu da mogu čuti "Nat
jecanje", ali samo u predizborno vrijeme.

Ako ikad negdje bude Utopija onda sigurno U TOP I JA!

Jeste li znali?

Jeste li znali...

...da nadmudrivanje radnika i šefova vuče korijene još iz pretpotopskih vremena!

Jeste li znali...

...da postoje šefovi koji vam daju slobodne dane samo da odmore od vas?

Jeste li znali...

...da se njima živo jebe za vas pa zašto se onda vi nervirate zbog njih?

Jeste li znali ...

...da mjehurići u gaziranoj vodi mogu biti i prirodni?

Jeste li znali...

...da mesojedi imaju jače zube od biljojeda?

Jeste li znali...

...da je razlika između slanih i slatkih štrukli nevažna jer su svi recepti izgubili grožđice!

Jeste li znali...

...da sreća može doći i u ratama?

Jeste li znali...

...da je važno biti samopouzdan, ali bez napuhnutog ega!

Jeste li znali ...

...da i vi možete ocjenjivati one koji inače ocjenjuju vas?

Jeste li znali...

...da istovremeno najviše simpatizera i nesimpatizera imaju €uro i EURO?

Jeste li znali...

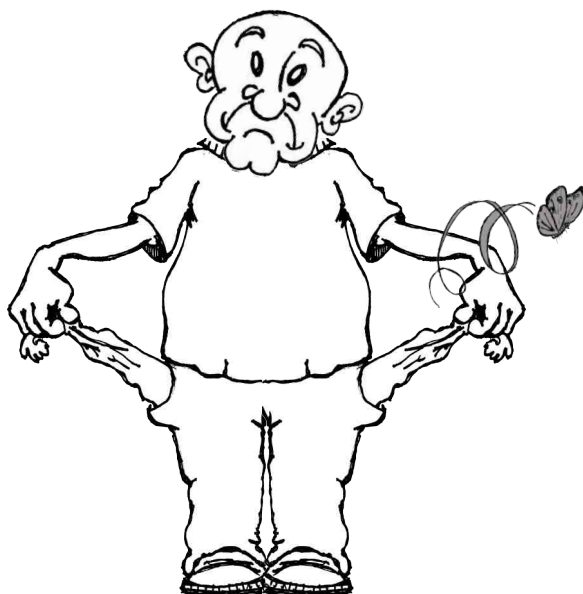
...da ono što niste znali možete saznati?

Jeste li znali...

...da dobar prdac može ublažiti svaku napetost?

Jeste li znali...

...da postoje vozači koji ne znaju čemu služi žmigavac?

Priče bez honorara

Odrasli često imaju bogato iskustvo i znanje koje mogu prenijeti kroz svoje priče. Poticanje da se izraze kroz pisanje može rezultirati originalnim i inspirativnim djelima koja će obogatiti kulturnu scenu i ostaviti trajno nasljeđe kao što su to u ovoj knjizi učinili Katarina Herman, Suzana Martinuš i Goran Radiković.

Katarina Herman

Herman Katarina rođena je 1948. godine u Donjem Pustakovcu, gdje i sada živi. Završila je GTŠ nakon osnovne u Hodošanu, studirala i 10 godina radila u Mariboru, a do mirovine radila kao građevinska inženjerka u Betonu Prelog.

Od osnovne škole piše pjesme, kratke priče, dramske tekstove, dnevnike koje objavljuje u časopisima, zbornicima, zbirkama pjesama, a pred izdavanjem je i knjiga kratkih priča; Dnevnik šefice...

Članica je Književnog kruga Prelog, sudjeluje na pjesničkim večerima i recitalima po sjeverozapadnoj Hrvatskoj, do Ljubljane. Objavljuje pjesme i priče na portalima, a za vrijeme korone sudjelovala je i na online poeziranju. Godinama je bila animator kulture u MZ, u poduzeću, gdje god bila i radila, osnivala je recitatorske, kao i plesne grupe, recitirala, glumila, plesala i uvježbavala članove, od dječje pa evo do starijih...

U UU Prelog osnovala je i vodi Plesno scensku sekciju godinama, s mnogim uspješnim plesno scenskim i dramskim prikazima. Bavi se i sportom, kreativnim radionicama, voćarstvom...

Len

Sejali smo negda lena, kuljko smo šteli,
Njeguvali ga i steška, z rokami pljeli.
Ljepote lenovoga plovoga cvetja se navživali,
sredi zemlje v lenu srečni, skrivečki se kušovali.

Zrele steblije vum z zemlje smo spukali,
v rokoveti kutili, v snopje mom vezali.
Semenje je tre bilo fkrej zrihljati,
z batom toči i terje dobro zdrumljati.
Na trlici su žene rokoveti trle, pak mikale,
povesmo i kodelju za presti preprovljale...

Mnoge su zimske večeri prelje, pre kolovretu ostale,
svetile su petrolejke, pak su preju v klopke namotale.

Predelali smo lena tak v kodelju, povesmo i prejo,
a tkolci su zekali domoče plofte i odejo.
S semena pak v zdelo
sakefelejočke fino jelo.

Lenek, naš lenek, obločiv si nas i hroniv,
pak i mnoge snešice s punim ormorom zamož otpraviv.

V štali

Eceke je najprej tre pustiti cekat,
unda je moči krave iti česat.
Kravama je tre suho seno dati,
kaj eceki mogli ftek cekati.

Gnoja je tre z rasuhami zmetati,
v točke nametati i vum tpeljati.
Pod morhu suhu slamu dopeljti,
na friškom restepsti i nastiljovati.

Trovo je tre na cvetoči senokoši pokositi,
ploste natepsti i v šrojbaj na soncu posušiti.
Suho seno na voz naklosti, z žrtjom povezati
i na guvni v pormu, do kukme sklodati.

Tak vam je to do ne zdovnja v naši seli bilo,
unda se pak to se najampot nekam obrušilo.
Ve pak su prozne hiže, gnojišča i štale ostale,
guvna i porme na našem gruntu su višek postale.

Senokoše prelepe, cvetne, nišči več ne kosi,
se su zaroščene i nebremono po nji več plesati bosí.
Selo se sproznilo, nekvo hudo vreme ve dohoja,
nišči se več s kravama na pašu ne sprehoja...

Mornar

Prži podneva vrućina, usred ljeta, u selu negdje na sjeveru Hrvatske. Cijelo selo je u poslu, a najviše gazda, kojemu je u dvorište stigla vršilica, po takvoj pripeci. Rođaci, kumovi, susjedi, prijatelji, cijelo selo, svi pomažu jedni drugima. Mnogo je radnika potrebno, da bi se opslužila vršilica i posao tekao kao po traci, bez zastoja.

Posušena, požnjevena pšenica, ječam ili žito, u snopovima natovarenim na zaprežnim drvenim kolima, konjima ili kravama dovezeni, već su prije i istovareni u štaglju. Sada snopove, četvorica jakih radnika „težaka“ naizmjenice bacaju drvenim vilama, gore na vršilicu. Gore ih dva spretna radnika love i dodaju vještoj rezačici povrijesla, a ona dodaje strojaru, koji spušta snop u grotlo vršilice. Opasan posao, treba maksimalna koncentracija, spremnost i znanje. (Sada sve to rade kombajni.) Vršilica sortira, posebno čisto, izvjetreno zrnje, pljevu posebno, slamu posebno. Zrnje ide u jutene ili platnene vreće, koje treba vagati, vezati i nositi na ramenima na tavan. To obično radi gazda i još dva pomoćnika. Pljevu dvojica trojica, grabljama izvlače ispod vršilice i u plahtama nose do spremišta. Najviše je slame i tu treba najviše radnika, da se slama makne i skladno složi u visoki stožac. Najmanje osam radnika treba kod slame. A posao je težak, sve je puno prašine, sitnih čestica pljeve i rosinja, koje se udišu, hvataju za odjeću, kape, marame, za gola znojna tijela. Domaćini bi pripremili velika korita i toplu vodu, sapun i ručnike, za pranje poslije posla, a prije jela.

Posao vršidbe pšenice kod mladog gazde Ivica, u najvećem je zamahu i sve teče glatko, kad u dvorište u tu vrevu, banu dvoje neznanaca, otac i kći. Primile su ih gazdarice, koje su kuhale, pripremale ručak za tolike radnike. Posjele su ih za stol i ponudile pićem, ručkom, kao dobri domaćini, jer dugo su putovali. Tražili su mornara Ivicu, imali su njegovu adresu i sliku. Mornar Ivica je na otoku Visu služio vojsku u mornarici, tri godine. Mare, kći, bila mu je djevojka i dolazio je k njima doma, ali sada se već duže ne javlja, pričali su. Tako to, gazdarice su onda pozvale mladog gazdu Ivicu, koji je vodio posao kod zrnja. Vagao, vezao je pune vreće pšenice i nosio ih na tavan za sušenje. Težak posao mladog gazde. Zabezeknuo se kad ih je spazio, ali se brzo snašao i predstavio im mlađu gazdaricu: „Ovo mi je žena Tea, ovo punica, ovo trogodišnja kćerkica Ljiljana..." Dobro da nitko nije pao u nesvijest, ali nitko se nije baš lijepo osjećao...

Ivica se vrlo mlad, prije vojske, sa 18 godina oženio. Doma je ostavio trudnu ženu i morao je ići odslužiti obavezni vojni rok, a bio je prijavljen u mornarici, na tri godine. Lijepo je njemu stajala mornarska uniforma, bio je zgodan, markantna pojava, ponosan mladić. Lijepo je pjevao i svirao gitaru, havajku...

Prisjelo je fino jelo ocu, a Mare je samo gutala suze. Svi ukućani su ih lijepo ispratili natrag na vlak, do željezničke stanice...

Radnici su i bez gazde završili posao, vršilicu su preselili na susjedovo dvorište, oprali se u koritima kraj bunara i

sjeli za stol u hladovini, gdje su ih domaćice podvorile. Sve je prošlo u miru, fino u rukavicama, mudre su bile gazdarice... No, kad su se radnici razišli i ostali su sami... havarija. Pričao je Ivica još godinama poslije, kako je i zimi i ljeti, morao spavati u štaglju, na sijenu, živjeti na suhoj hrani, na kruhu i vodi, ali svoj posao je morao odraditi i na polju i u staji. Radio je skrušeno godinama, kćerkica je rasla a tek nakon devet godina su se pomirili i rodio im se sin Željkec.

Sve te nedaće nisu spriječile Ivicu, da ne svira gitaru i pjeva, onu svoju omiljenu: "Mornaru mili, mornaru dragi, ti si mi sreća sva..." Dalje s ponosom priča o svojoj mornarskoj mladosti.

Suzana Martinuš

Suzana Martinuš (rođ. Josić), došla je na svet pred šezdeset i jednu leto i to ne kak druga deca. Ne! Već onda je morala biti nopašnja kak i se njezine pripovesti. Školala se malo v Priloko a nekaj i v Čakovco i tre reči da joj je pisanje navek išlo od roke ali je navek se delala za svojo dušo.

Prvi ozbiljni "izlet vu javnost" zahvaljuje gosponu Taradiju šteri je njezine kajkavske humoreske tu i tam objavil vu "Međimurje info", a nekaj od toga je čak bilo i na Lidranu i deskama kaj život značijo.

Vu svojim pripovestima govori o (ne)zgodama svoje familije, prijatelja i rodbine i to na kajkavskom, domačem jeziko šterega navek vu srcu nosi de gojt bila. Denes penzionerski živi na relaciji Beč-Varaždin z svojim srčekom i piše i dalje svoje i vaše štorije po domači.

Dalmoši, tak kaj bote znoli

Penziči so išli na izlet vu Dalmacijo pak sam se jo prikrpala japici i mojčiki.

Tak smo mi došli vo Split, razgledali grod i ve kak so nam doli por vur fraj, nešterni so se razbežali iskat zahode, nešterni na kovo a nas tri vu štacun kaj si nekaj hitimo v kljun.

Dojdemo mi nuter vu te nekvi štacunček i japica mom kaj soldot stone pre kasi. Pucka ga pita

- izvolite, šta ćemo?

- ništa, ništa (pove japica onak po štacunjski) neka gospođe svoje riješe (to gospođe smo mojčika i jo)

A mojčika onak po domoči veli mej

- hoj ti zemi pet,šest žemlji i trdesti deki ekstervuršta a jo pem poljuknem ali imajo radajnera

Ona pucka za puljtom je vudrila vo smeh i namegne japici

- a oli ste vi meštre nji dvi išta razumili? Što ne pričadu ka sav normalan svit asti gospe!

Jezoš i Marija! Da ste vi to vidli. Japica se vužgal kaj vozmenka. Okrenol se k pucki i zagrmel je

- čuj ti dete drogo! Veliš normalen svet? Hoj ti vo Međimorje pak moreš ti govoriti kak gojt očeš i iskati kaj gojt poželiš. Moreš mađerski, kineski ili čunga lunga. Se jano. Si te bojo razmeli kaj očeš i dobila boš točno to kaj očeš. Kak saki normalni svet. I nišče ti se na norca delal. Sam kaj boš znola, fučka mi se ali si ti mene ve kaj razmela ili ne i kaj se mene dotikovlje pišite me si skup vrit!

Tak smo mi dišli z štacuna bez žemlji i ekstravušta a japica sje moral potlji spiti ono jano žoto i jano belo tableto kaj de k sej.

Mojčika ga je treptala i napohovala se kaj pura a gledala ga je kaj vrečico cukora.

I sam kaj vam išče rečem, naše je morje i dalje lepo plovo i slono, i dalje ga je čudej vrednih i dobrih ljudi ali nigdi je ne tak lepo kak dok dete vu naš domoči kraj, naše lepo Međimorje i dok čujete ono

- sosed, kak si KAJ?

- KAJ ima novoga?

- KAJ ste de bili?

Najlepše naše KAJ!

Of naš dečec ima ereksijo!

Si znate da je naša mojčika svetska žena. Pak je ona tri pot bila v Nađkaniži i jenpot vu Zolakorošu. Tak da se ona sljuži z stronjskim rečima kaj ima biti a bormeš je i melo kaj biti.

Vam povem.

Sobota, negdi koli obeda, doleti mojčika vu dnevno sobo tak kaj je skorom vrota z štoka zula.

- to je bormeš prestrašno! Of naš dečec ima EREKSIO!
- već mo je bilo i vreme (reče japica)

Srčeko prebledi, požoti i počrleni kaj vuzmeno jejce a meni se noge odrežejo i da nesam sedela bi bormeš vdropila na pod.

- kaaaaaj? I ti si to vidla?(Zacvilimo obedva)

- je, ve pitate kaj a on celi den hoda tak po kuhnji i sam zdehovlje. Kajpak da sam vidla.

Išče mo probam i pomoći ali kajbi! Kaj gojt da mo dom njemo se sam zdiže gori.

Srčeko je počel piskati kaj naš racok Adolf a jo sam vdropila jano žganico kaj dem ksej.

- mojčika, pak si ti bnorela? (Zacvilim jo nekak)

- aha! Bi se jo mortik z ereksijom zafrkovala? Dobro jo znam kaj i kak to ide. Sam gledala na doktoro Ozo. Em bogec takov i v školo hodi! Očete kaj se tam zruši pred sema?

Mene je srčeke več z mokrom krpom smokal a bormeš i sebe.

- pak to je srom špot! Bom mu vuha vu mašlin svezal! (Zajofče srčeke)

- am dejte nejte! (Jovi se japica) Pak je to vutim letima čist normalno. Tak sam i jo...

- kaj si i ti? Em ti niti neznaš kaj je ereksija! (Ljupi ga mojčika z krpom)

Več smo srčeke i jo bili na pol poti do onoga sveta da se pucka oglosila

- joooj ljudi, pak mojčika oče reči da klipan ima ANOREKSIJO! To sam ji jo prekfčera rekla jer se muljec zatelebal i nikaj neče jesti i kaj mo gojt doš mom mo se želodec zdiže.

- no, evo vidite! Sam me pucka razme. Ipak je ona vudrenkind a ne kak vi tutleki jani!

I tak, ak smo preživeli ovu ereksijo i vudrenkinde onda bomo valjda i se drugo. Sam kaj se na več nikomu ništ zdigalo. No, bor jan čos.

Pimpeki

Sigorno so i k vam negda dohojali rodbina z veljkoga groda na školsko ferje. Ono, kaj se nadišejo friškoga zroka i kaj domočega v zobe denejo.

Tak je jano leto, dok sam jo išče bila šmrkljivka, k nam došla pucka od tece Vere z Zogreba.

Bogica je navek zgledala kaj z bezgovoga speha (kaj jo znom kaj je to, tak je navek japica govoril). Rekel je da vunji nega niti dvo deci krvi a držola se gizdavo pak smo jo, onak kaj na čula, zvoli primadona. Mi smo navek bili bos i zmozani kaj futači ak smo cele dneve viseli na trataj ali primadona je bila zbegecana kaj ona boba štera na kreveto sedi.

Mojčika sje štela losi spukati jer, kak je rekla, panjkrt jan nikaj ne je. Ona nebi meso, njoj ne pašejo žgonci, podojeno mleko je bilo bljek...

Tak je onda mojčika išla na pošto telefonerat teci Veri i nej ona reče kaj bi to dete štelo jesti kaj ji skuha.

De ona dimo i onak veselo veli

- deca, denes bojo za obet pimpeki z makom! A ti mala (primadona) tak kaj boš se pojela! Si razmela!?

Pucka je zbelni gledala i najenpot vudrila vo plač. Tulila je kaj vatrogasna sirena.

- je kaj je ve (čudila se mojčika), pak je tvoja mati rekla da ti imaš najrojši pimpeke. Kaj ti misliš da toga sam vu

Zogebo ima? Kaj nej mortí. Jo to se po starinjski složem i nigdor ne nišče niti reč ne rekel na moje pimpeke.

Komaj smo potlji dopovedali primadoni da so pimpeki prafzapraf njoki (kak to zagrebečani velijo).

Sam kaj vam povem, pucka nigdor več ne jela te njoke a i den denes zgledi kaj z bezgovoga speha.

Jo sam si denes privoščila pimpeke z makom. Nej se zovejo kak se očejo ali mej so baš, baš onak seli.

Dober vam tek, de gojt da jeste i kaj gojt da jeste.

Gospon Hak

Pred šteri den veli mej Đuka, moja pajdašica

- sam ti jo prvi pot išla soma z avtom do tece France vu Frkanovec al mje negdi pre vrogu fcrkel avto. Sam si mislila, bormeš nam zvola onoga svojega, te mi bo mozga spil. Itak, si jo pločam Haka pak zakaj ne. I tak ti jo nazovem i jovi se nekvi mož

- dober den, dobili ste Hak

- gospon Hak, bormeš ste se fletno jovili

- jo sam Iva ali delam tu pre Hako

- a tak! Jo bi baš trebala toga Haka jer njemo pločam za to pomoč za avte

- gospođa droga, si smo mi Hak sam kaj se jo zovem Iva. Rečite mej kaj trebate.

- nej vam bo sam kaj na potlji da moram i vam platiti. Mej vam je inače avto fcrkel.

- dobro, a de ste vi?

- kak de sam? Pak tu sam!

- de vam je fcrkel avto?

- o Bog zvami! Pak ne valjda vu dvorištu! Pak na poto!

Vište, te gospon Hak bi to sigorno znal.

- de točno na poto? Od kod ste išli i kam!?

- jo sam išla Ščovca k teci Franci vo Frkanovec. Znote ima zrele črešnje pak kaj štrukljine spečem jer je naše se Đura Ioni posekel i ve...

- gospođo, kaj vam je bilo z avtom?

- pak sam rekla da je fcrkel!

- dobro ali zakaj? Kaj se pripetilo? Kak se avto ponošal vo vožnji?

- daj jo znola zakaj nej vas zvola. Čist je lepo išel jan čos i onda ron tu na zovoju potlji onoga poteca kaj pelja tam napolje de bači Pišta ima zemljo, sam se počel zbrehovati i šljus. Stal je i neče niti zaboga genoti.

- ste mortik ostali bez benzina?

- je a kak bi jo to mogla znati? Je ne to vaš posel? Pak za kaj jo pločam toga Haka?

- znote kaj, jo vam vrnem se peneze i išče vam platim i benzina sam me nejte već nigdor zvati!

- pak što je vas opče i zvol!? Sam ne jo lepo rekla da očem Haka ali ne...kaj bi! Vi ste se pod silo rivali a nemate pojma o ničemu.

.....

Tak, nazodnje je on njezin došel po njo, ščestital joj je so rodbino vo Frkanovco i Čovco a ona išče čoka kaj joj se jovi gospon Hak kaj ji vrne peneze. Em te opče neznaju svoj posel delati.

Kaj reči? Ništ! Si smo bili sam tiho i gledali kak je njoj baš prav na ovomo sveto.

Goran Radiković

Rođen u krivo vrijeme i na krivom mjestu u zodijačkom znaku lava, keltskom znaku božikovine, aztečkom znaku kremena, Sekhmet po egipatskoj astrologiji i prema kineskom horoskopu majmun od metala - što je očita pogreška, jer bi više odgovarao majmun od gume.

Neozbiljan još od malih nogu, djetinjstvo provodi u svijetu stripa, pustolovnih dječjih romana i crtanju znanstveno fantastičnih motiva. Kao član osnovnoškolske literarne sekcije piše kratke priče i pjesme, što ga redovito dovodi kao recitatora na pozornice u školskim priredbama ili općinskim svečanostima. To je ujedno najveća nagrada osobi koja je školski primjer introverta.

U srpnju 2021. pristupa udruzi Mlada pera u ulozi tajnika, ilustratora, autora, grafičara..., nakon čega uviđa da je sposoban u potpunosti ilustrirati i urediti knjigu ili bojanku, ali lijen da bi od toga dodatno zarađivao. Opet biva *nagrađen* svjetlima reflektora: gostovanjima na radiju i televiziji, kao i držanjem govora prilikom promocija knjiga u nakladi udruge.

S ponosom se prisjeća svojih dviju drvenih medalji u kriminalističkim natjecanjima za odrasle:

4. mjesto s pričom *Nemesis* (prve tri priče novčano nagrađene!) i 2. mjesto s pričom *Rade li još uvijek ljepilo od starih konja?* (samo prva priča financijski nagrađena!). Ustrajan je u slanju novih krimi misterija,

svjestan da bi sigurno osvojio prvo mjesto kad bi nagrada umjesto novčane bila kramp.

Od svih stečenih i naučenih znanja, kao najvažniju životnu vještinu navodi držanje i neispuštanje sapuna pod tušem. (Vještina se do sada još nije pokazala nužnom, ali na ovim prostorima se nikad ne zna.)

Rade li još uvijek ljepilo od starih konja?

Pitanje je lebdjelo u zraku stare zagušljive kuhinje viktorijanskog svratišta *The Three Coins Inn*–a¹. Harriet, služavka koja ga je postavila, sa zanimanjem je promatrala prisutne i cijedila u vjedro prljavu krpu kojom je ribala drveni pod od stoljetne hrastovine.

Pozornik Wallace zbunjeno je zurio u ljepuškastu djevojku držeći pola načetog keksa u ruci.

O Hattie, blesavo djevojče, odakle ti samo padaju takva pitanja na pamet? – ljutito ju je prekorila krupna kuharica gđa Phyllis.

Ali, gđo Phyllis – pravdala se djevojka – što će biti sa starim konjem gosp. Miltona?

Da, zaista...– zarumenješe se obrazi gđe Phyllis – što će biti s Miltonovim konjem pozorniće Wallace?

Pokojnog mljekara Miltona? – upita pozornik smeteno. Pa, vjerojatno će, kao i sva imovina koju je Milton posjedovao, ići zakonskom nasljedniku. Ako taj uopće ima nasljednika.

Gđa Phyllis i Harriet pogledale su se ispod oka. Nastao je tajac u kuhinji. Harrietina mokra krpa šljapkala je po drvenom podu, a oštri kuharski nož gđe Phyllis

¹ The Three Coins Inn – svratište Tri novčića

kosao je svinjsko salo na drvenoj dasci. Salenjaci gđe Phyllis punjeni džemom od malina bili su nadaleko poznati i bili su jedan od razloga zašto su gosti rado dolazili u *The Three Coins Inn*.

Kuharica je sjetno izdahнула, a pozornik Wallace uputio joj je mrki pogled. Svakodnevno je svraćao na popodnevni čaj i kolače pa je želio biti taktičan, ali poznavajući gđu Phyllis znao je da će požaliti.

Što vas muči gđo Phyllis? – upita pozornik oprezno.

Još je nekoliko trenutaka ostala zadubljena u svoje misli i ritmično nožem lupkala po dasci. Kad je stala, obrisala je masne ruke u pregaču, uputila ozbiljan pogled prema pozorniku i počela recitirati staru dječju pjesmicu:

*Mee, mee, crna ovco,
Imaš li vune?
Da, gospodine, da, gospodine,
Tri vreće pune;
Jedna za gospodara,
Jedna za damu,
I jedna za malog dječčaka
Što živi u vlažnom podrumu.²*

2 Baa, Baa, Black Sheep – Engleska dječja pjesmica iz 1744. (prijevod prilagođen priči)

Usta pozornika Wallacea groteskno su se objesila. Zbunjeno je zurio u gđu Phyllis, a zatim odgurnuo ostatak nepojedenog kolačića i upitao s nevjericom – Zar ste ovdje svi poludjeli?

Gđa Phyllis zarumenila se od srama, no tada je odlučno progovorila – Otkako je svijeta i vijeka ili barem koliko su daleko u prošlost živuće generacije pamtile, Miltoni su svojom konjskom zapregom prevozili mlijeko u limenim kanticama. Jack, posljednji živući iz loze Milton, pronađen je razbijene glave u mljekarskoj zaprezi u dvorištu vlastite farme. Idućeg jutra, domaćice *York Villagea* iznenadila je činjenica da prazne limene kantice nisu zamijenjene onima punim mlijeka.

Gđa Phyllis stala je s izlaganjem pa je odgegala do velike peći od lijevanog željeza, otvorila vratašca i ubacila veliku cjepanicu. Na peći je bio čajnik s vodom. Njeni salenjaci pekli su se naglo ali kratko pa je trebala dobru vatru.

No, na dan Miltonove smrti došlo je do incidenta. – nastavila je kuharica. Vidno pripit i neugodniji nego obično, zaustavio je zapregu ispred kuće Elsterovih i tamo se žestoko sukobio s gosp. Elsterom. Otkako je obitelj Elster doselila iz Njemačke u *York Village* bilo je trzavica s mljekarom Miltonom. Naime, sporili su se oko Crkvenog zemljišta. Miltonove krave i ovce bile su tamo na ispaši, a industrijalac, gosp. Elster, pregovarao je s vikarijatom oko otkupa. Bilo mu je potrebno nakon što je obnovio i pokrenuo staru ciglanu. Kuharica kuće Elster, gđa Bainbridge, potvrdila mi je da je palo puno

teških riječi, a gosp. Elster navodno je nasrnuo na Milтона svojim štapom za hodanje. Pijani Milton je posrtao, a zatim bijesno odrecitirao ovu pjesmu, te se smijuljio kao da je sišao s pameti.

Svi koji su poznavali Milтона znaju da mu je falila poneka daska u glavi. – umirujuće će pozornik – Taj silni džin kojeg je pio potpuno mu je pomutio mozak!

Gđa Bainbridge je rekla da je gosp. Elster bio jako potresen. Kaže da nije svoj još od lani, od smrti novorođenčeta. Kaže da ga je to promijenilo, naprosto je postao surov.

Koliko članova ima obitelj Elster gđo Phyllis?

Šest. Gosp. i gđa Elster i četvero djece. Jedno je lani preminulo. Dječak. Elsterov susjed, dr. Eugene Stanbury prisustvovao je porodu gđe Elster. Porod je bio težak i dijete nije disalo pa je doktor s omotanim djetetom u naručju trčao u ordinaciju ne bi li mu pomogao. Mogao je samo konstatirati dječakovu smrt. Vjerojatno se udavio pupkovinom.

Sjenka nelagode preletjela je krupnim rumenim licem gđe Phyllis. Izvadila je posudu s tijestom i bacila ga na drvenu dasku podigavši oblak brašna. Spretno ga je obrađivala drvenim valjkom. Kad bi ga izvaljala do željene debljine, preklopila bi ga prvo na trećini, a zatim još ostatak. Tajna je bila u što većem broju slojeva. I u tome što je koristila salo umjesto maslaca.

Nakon nekoliko minuta, nastavila je svoj izvještaj – No, Milton tu nije stao. Ispred doktorove kuće zatekao je gđu Stanbury, doktorovu suprugu i verbalno je napao. Vikao je da za njih danas nema mlijeka, s neće ga biti niti sutra. Gđa Stanbury teško je to prihvatila. Čuvši galamu, izjurio je dr. Stanbury. Milton se luđački smijao i zapitao doktora čudno pitanje: koliko je danas vidio – svraka?

Svraka? Kakvih sad svraka? – upita pozornik.

Doktor isto nije razumio na kakve svrake misli, pa je Milton i njemu izrecitirao pjesmicu:

*Jedna za tugu,
A za radost dvi,
Tri za djevojku,
za dječaka četiri,
Pet za srebro,
Šest za zlato sjajno,
Sedam za ono što ostati će tajno!*³

Ali kakve sad to ima veze? Tri za djevojku, četiri za dječaka, koliko znam, oni nemaju djece? – upita pozornik Wallace već pomalo razdražljivo.

Ne. Oni nemaju djece.

Čovjeku očito nije bilo dobro. Što je uopće s prvom

³ One for Sorrow (dječja pjesmica), Velika Britanija, oko 1780. g. (prijevod prilagođen priči)

pjesmom želio reći gosp. Elsteru, da je crna ovca ili da drži zatočenika u podrumu? Zaista ne razumijem.

Gđa Phyllis mirno je promatrala pozornika. I Hattie je stala s ribanjem poda i sa zanimanjem zurila u kuharicu.

Jutros sam išla u vikarijat. – reče gđa Phyllis.

O moj bože... – pomisli pozornik Wallace, a tada joj brzo upadne u riječ – zanimali su vas posjedi u vlasništvu vikarijata!

Ne.

Pa što ste onda, pobogu, tamo radili?

Išla sam pogledati u registar krštenih.

Krštenih? – u isti glas će Hattie i pozornik Wallace.

Da. Zanimalo me je li vikar krstio članove obitelji Elster.

I? – upitaše oboje nakon kratke stanke.

Gosp. Gottfried Elster kršten je krsnim imenom Jeffrey, što je engleska verzija imena Gottfried.

Pozornik i Hattie nijemo su se gledali u čuđenju. Ništa im nije bilo jasno.

No, zanimljivo je da i prezime Elster ima svoje englesko značenje. – zagonetno će kuharica.

Nastao je muk.

Pa *guknite* već jednom ženo! – vikne nestrpljivo pozornik Wallace.

Zanimljivo da to tako kažete. – nasmije se gđa Phyllis – Elster znači... Magpie.⁴

Pozornik Wallace skočio je iz stolice kao koprivom opečen, dok je Harriet tiho zacičala.

Što ste rekli? – pozornik će u nevjerici. Zgrabio je svoju *bobby* kapu i pojurio prema stražnjem izlazu.

Kamo ćete? – krikne kuharica zabrinuto.

Kako mislite kamo ću? Treba pretražiti podrum Elsterovih, možda drže nekog zatočenog ili je zakopan kakav leš za koji je stari Milton znao! I sami ste rekli da je pjesma uzrjala Gottfrieda Elstera, možda se uplašio i štapom zatukao mljekara prije nego ovaj izbrblja!

O, ne pozorniče, napravili biste užasnu pogrešku! Vidite, ovdje se zapravo radi o mlijeku!

Mlijeku? Kakvom sad mlijeku? – reče pozornik zbunjeno.

⁴ Magpie (engl.) u prijevodu na hrvatski jezik znači Svraka

Sjednite pozorniče još na trenutak – primiri gđa Phyllis uznemirenog gosta – i razmislite još malo. Gosp. Elstera je uzrujao motiv malog dječaka, onog što u prvoj pjesmi živi u podrumu. No, što je rekao Milton doktoru i supruzi? Rekao je da za njih nema mlijeka. Zašto bi to nekoga tako uzrujalo? I koliko je danas vidio svraka? Može se zaključiti da je Milton znao za šest Elstera, tj. šest Svraka, no što ako ih je vidio sedam? Kako ide zadnji stih pozorniče? Sedam za ono što ostati će tajno! A sad spojite dvije pjesme! Milton je znao za sedmu svraku, sedmu koja živi u podrumu. Sedmu svraku koja nije umrla na porodu, nego je skrivena u kući doktora i gđe Stanbury. Supružnici Stanbury nisu mogli imati dijete, a Milton je zbrojio dva i dva kad je vidio da kupuju više mlijeka no obično. Zašto? Zato što gđa Stanbury nije dojila. Doktor Stanbury je taj koji je pričekao Miliona u dvorištu i zatukao ga.

Neugodna tišina uvukla se u kuhinju, čulo se samo pucketanje cjepanice u vatri i kлокot ključale vode u čajniku.

Pozornik je napuhao rumene obraze poput morža i s negodovanjem glasno izdahnuo.

Gđo. Phyllis, nakon ovoga bi mi dobro došla čašica šerija. – reče pozornik.

Preostaje još samo jedno nerazjašnjeno pitanje! – uzvikne Harriet uzrujano.

Koje? – upita gđa Phyllis zbunjeno.

Rade li još uvijek ljepilo od starih konja? – Harriet će ozbiljno.

Hattie! – dreknu pozornik i gđa Phyllis u isti glas.

S A D R Ź A J

Predgovor.....	5
Prolazimo tako gradom moj osmijeh i ja	
Bog šmrklji i kopanja nosa.....	8
Dojčsnaha.....	11
Legenda o Konobaru s olovkom.....	14
Omekšivač za glavu.....	16
Lažna nevinost pедера Marka.....	18
Neka pati koga smeta.....	21
Jedna od onih obitelji.....	23
Joj kak' je cakana.....	27
Dragi, uzmi salatu.....	32
Paklena kuhinja.....	36
Kratkoročno planiranje na duge staze.....	39
Nekad je papir sve podnosio, danas internet.....	42
Teorija relativnosti	45
Kako sam osvojio 1. i 3. mjesto u Crnoj Gori.....	47
Apotekarska evolucija.....	50
Krvoproljeće na plaži Plat.....	56
Gorkićeva viralna morska avantura.....	59
Internet poznaje granice.....	62
Tjedan kiselih krastavaca.....	66
A.G.M.....	68
Konobarove muze – prva verzija.....	71
Konobarove muze – druga verzija.....	74
Život naš svagdašnji	
Pakao vječni daruj im Gospodine.....	77
Priča o Torbici.....	81
Mreža laži.....	87
Mlado meso.....	91
A bila je lijepa i mlada.....	97

Jednominutne priče

Tanka je crta.....	105
Muke po euru.....	106
Kupidon.....	107

Poezija u prolazu

2024.....	109
Kanal 4.....	110
Kako nastaje dubokoumna pjesma.....	111
Domovina.....	112
Posao.....	114
Kurdějova.....	115
Halloween se čita Holywin.....	116
Kaj.....	117
Ne smijem.....	118
Zrenje.....	119
Haiku za vlastitu dušu.....	120

Gazirani gorkićizmi (Gorkić je govorio!)

Bio i ostao Konobar s olovkom.....	122
Život prije, za vrijeme i poslije.....	126
Vjera nije samo za vjernike.....	133
Politička previranja.....	135
Poslovna razmišljanja.....	139
Ljubav i ostali kontracepcijski proizvodi.....	141
Moje jedine poveznice sa sportom.....	144

Neznanstveni rječnik znanstvenih riječi

Legenda o brežuljku.....	148
Anal iza i ostale analize.....	149
Jeste li znali?.....	150

Priče bez honorara

Katarina Herman.....	154
Len.....	155
V štali.....	156

Mornar.....	157
Suzana Martinuš.....	160
Dalmoši, tak kaj bote znoli.....	161
Of naš dečec ima ereksijo!.....	163
Pimpeki.....	165
Gospon Hak.....	167
Goran Radiković.....	170
Rade li još uvijek ljepilo od starih konja?.....	172
Sadržaj.....	181

Gorkić Taradi rođen je 10. listopada 1964. godine u Čakovcu. Nakon pisanja za školski časopis u osnovnoj i srednjoj školi, lokalni tjednik te omladinski časopis i sudjelovanja na literarnim natjecajima (uz pokoju nagradu) u 50-oj godini života skuplja hrabrost za objavu svoje prve knjige Konobari, kurve i političari, gdje s humorom iznosi svoje konobarske memoare, s ironijom piše o radništvu i radničkim danima, a satirom o političarima! Iste godine, 2014., 10 blogerskih radova objavljeno mu je i u knjizi I ja imam post , međunarodnom zborniku blogera. Nastavlja s pisanjem i već sljedeće godine izdaje knjigu Kako je Sabor ostao bez konobara koja govori o njegovom doživljavanju politike s humorom, ironijom, satirom. Nakon što mu tadašnji poslodavac zabranjuje pisanje, uzima alias Konobar s olovkom, oslobađa se okova te su bačeni temelji za treću knjigu simboličnog naslova Konobar s olovkom koja je svjetlost dana ugledala 2019. godine. 2022. godine zajedno s Goranom Radikovićem izdaje zbirku priča "Svakodnevne priče, ubojstvo i seks". Osnivač je portala Medjimurje.info, Top generacija i udruge Mlada pera. Radovi su mu objavljivani u časopisu za književnost i kulturu The Split Mind, humorističko-satiričkom e-časopisu APOLON i Uh!Aha, digitalnom zborniku Ogranka Matice hrvatske u Virovitici, časopisu za spekulativnu fikciju Morina kutija, na portalu Časopis Kvaka, Međimurje info, zborniku pjesama Zvira reč, knjizi S one strane šanka Saše Ćatića u BiH, međunarodnom zborniku Srce u srcu u Srbiji,

zborniku Spletke u pleteru, almanahu Najljepše misli o ljubavi, zborniku hrvatskih i crnogorskih aforista Granice nesanice... Urednik zbornika dječjih literarnih radova Različitost je najzanimljivija boja života, Mozaik poezije i proze, Top generacija, Vrtuljak u vrtuljku, Kištica za sutra, Tragovi budućnosti, Bio jednom jedan JA te autor uvodnih priča i urednik slikovnica Vitezovi Proljetne livade, Tajne priče Zmajčeka Pozojčeka i Vapaj basni.

